

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић, Поповић, Драгићевић, Кораћ, Славковић и Филиповић, да су приступили заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћници оштећених Наташа Кандић и адв.Драгољуб Тодоровић, те браниоци адв.Шалић Миломир.

АДВ.ШАЛИЋ МИЛОМИР: Судија, ја се јављам за колегу Ђокић Драгана и Мирослава Ђорђевића, они ће доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који се јавља и за колеге Ђокића и Ђорђевића, те адв.Перковић Мирослав који се јавља.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јесте, за колегу Сташевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За адв.Сташевић Слободана.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сам добила информацију да нам један сведок данас неће доћи, овај са псеудонимом «Р», а накнадно ћемо чути разлоге за то, а други нам је сведок дошао, јел тако. Е па може.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша СВЕДОК О.

СВЕДОК О:

са личним подацима као у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан?

СВЕДОК О: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Томашевић Славољуб, јел тако?

СВЕДОК О: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Ваши лични подаци исти као они које сте дали у Брчком када сте испитивани?

СВЕДОК О: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним подацима као у истрази, упозорен, опоменут. Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена је и казна затвора до 5 година. Уколико сматрате да би сте се изложили кривичном гоњењу, тешкој срамоти или знатној материјалној штети, нисте дужни да одговарате на питања која би ишла у том правцу. Јел Ви живите и даље на овој истој адреси, јел тако?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светог Саве. Добро. Да ли сте у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранко.

СВЕДОК О: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић Бранко, Кораћ, Славковић, Филиповић, Драгићевић, нисте јел?

СВЕДОК О: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви имате ту исред себе текст заклетве судске, па Вас ја молим да положите заклетву гласним читањем тога?

СВЕДОК О: Нема текста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је испод. Требало би да је испод?

СВЕДОК О: А ту, е добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволте прочитајте нам то наглас?

СВЕДОК О: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е хвала, јесте разумели садржину?

СВЕДОК О: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклетве. Добро. Имате ту списак један са тим псеудонимима, ако будете имали потребу, претпостављам да ћете имати потребу да нека од тих лица помињете, пошто је ово суђење јавно, да користите уместо имена то слово као псеудоним, погледајте која су ту лица, вероватно су Вам нека и позната?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте давали Вашу изјаву у Брчко дистрикту и давали сте изјаву Хашким истражитељима, па као прво да Вас питам, јел остајете при ономе што сте изјавили у досадашњем току поступка?

СВЕДОК О: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете. Да нам укратко испричате, шта сте Ви радили у овом периоду, значи да ли сте били ангажовани у раду кризног штаба привремене владе, ако јесте у ком својству, значи мало да се осврнемо на овај период непосредно пред почетак ових ратних дејстава а посебно на догађаје који су предмет ове оптужнице, а то су депортација људи из Козлука 26. јуна, ако Вам је о томе нешто познато, те ако Вам је нешто познато о оснивању а потом и злостављању и мучењу заточених лица у центрима у Дому културе Челопек, економија и циглана, значи то

је све у близини Зворника, претпостављам да знате где се налазе те локације. Изволите, да кренемо, прво кратко нешто о Вашем ангажману у Зворнику, значи у периоду од априла, период конкретан који је у оптужници је половина маја, половина јула '92., године. Где сте Ви радили кад се заратило и дал сте ангажовани, ово што сам Вас сад питала. Изволите?

СВЕДОК О: Ја сам у очи рата и за време рата највећим делом за време рата радио у фабрици Глинице бирач у Зворнику био сам недавно директор сектора опште правних и кадровских послова. Био сам одборник у Скупштини општине пред рат на првим демократским изборима, био сам изабран испред реформских снага, био сам на листи за посланика ал нисам прошао, значи био сам одборник. Уочи рата, искрено речено, нисам ни мислио да ће икада бити рата, међутим десило се што каже мимо воље и мене и многих других, али тај кризни штаб, ја нисам ни знао да га тако зову, него једноставно мислим да је то једна групација људи која ат хок позива, значи није био неки кључ барем ја тако мислим, по коме је бирано, него једини је критеријум био да се позову сви они који су имали неку функцију тада уопште, значи одборници који су били који су имали неке функције у Општини, затим у полицији, начелик и можда командир у војсци и у привреди, тако да је то позивано не по неком устаљеном списку и није се знало на тим састанцима кад се дође да се прозове јесу ли ти присутни, има ли кворум, дневни ред, записник, то је по мени ат хок, колко сам ја могао да то пратим сазивано и шта је била тема. На првом том састанку када сам ја позван нисам ни знао у ком својству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А извините, кад се формирао тај штаб?

СВЕДОК О: Сад ћу Вам рећи, то је негде била, ја мислим први састанак је био у марту у селу Челопек, не први састанак, него на састанак који сам ја позван, да ли је било још састанака ја не знам, ал на први састанак коме сам ја присуствовао био је у селу Челопеку, на фудбалском стадиону, била је нека свлационица и ту је била једна група ја мислим преко тридесетак можда и тридесет пет људи, једноставно сам ја добио позив да дођем као одборник на један састанак. А одборник јесам био, изабран пре рата, једноставно одазво сам се позиву. На том састанку председавао је Брано Грујић, ми смо седели околу, отворио је један роковник, никаквог дневно реда није се ни утврђивало да се упише ко је присутан, рекао је људи шта да радимо, концентришу се зелене беретке у залеђу Зворника на кули, напашће нас, десиће нам се као '41., треба нешто да урадимо, и онда се отворила дискусија сад да не причам, то је трајало сатима, било је свакавих некаквих предлога али предлог је на крају остао, треба изабрати под број један некога ко је стручан да прихвати да буде командант, тако су назвали одбране Зворника, јел као биће Зворник па неко ко је војне струке да то организује, и онда је наступио проблем на том састанку, било је доста тих који су имали чинове, резервних војних старешина, официра, нико није хтео прихватити, сви који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који, то су неки ту локални из Зворника?

СВЕДОК О: Локални. Локални, локални, који су рецимо радили у привреди али има неки чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису тад били ангажовани, да?

СВЕДОК О: И онда једноставно знају ти си капетан, ти си мајор, прозивали су, неће нико да прихвати, на том састанку није нико изабран за команданта одбране, на следећем после можда десетак дана поново, опет дневни ред да се бира командант и није ни тада нико прихватио и тада је између тема, остала ми у сећању још једна тема, ако нас нападну како бежати и сва прича је била у бежању, куд бежати, да

Срби не би им се десило оно што се десило у претходном рату, да беже у Србију, преко моста у Мали Зворник, ако не могу онда је био резервни правац Шћемлија и могу Вам рећ да је то било нападнуто од многих па и од мене, јел било је глупо, шта сад бежати, куда бежати, од кога бежати и тако даље. И тако ту су исцрпљивали, никакав ту закључак није био формиран, на једном том кризном штабу касније сам и ја видео та га тако зову ја нисам био присутан, био сам негде службено одсутан, чуо сам да је изабран командант одбране, неки Владан Петронијевић и тако даље. Ето то су ти некакви моји утисци како је то функционисало и ја мислим да сам на та два кризна штаба у ствари колко се сећам, само сама на та два у Челопеку и био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи све пре сукоба, пре овог априла?

СВЕДОК О: Пре ратних догађања, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Владан Петронијевић је изабран као командант чега?

СВЕДОК О: Обране Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбране.

СВЕДОК О: Јел имао је и он неки чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то функција, каква је то?

СВЕДОК О: Па ја право да Вам кажем и тад нисам знао шта је, то је тако нешто ако треба да се организујемо, ко има неког војног искуства да прихвати, па нек то он осмисли, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ови кажу, што неће да прихвате ови резервни мајори, официри?

СВЕДОК О: Па искрено да Вам кажем, ником ништа, није било ни мени шта ће бити, како ће бити и то ваљда сваки човек који је размишљао овако мало трезвено, да прихвати тако нешто и не знам ни шта је то, ево управо и Ваше питање, ја сам се питао, шта ти је командант одбране Зворника, коју он функцију има, коју власт, кога подржава, кога штити, ко проводи, тако да једноставно то је било нешто командант одбране ето тако, ништа дефинисано које су му ингеренције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, шта се после догађа, да дођемо до априла, да видимо. Јел идете још на те састанке или?

СВЕДОК О: Не, после ја нисам био на тим састанцима, ил ме нису звали или их није било, право да Вам кажем не знам. Био је један састанак 06.априла у Малом зворнику хотел «Језеро», значи пре ратних догађања, јел ратних догађања ако се добро сећам почела су 09.априла. Тај састанак је био замљишљен као састанак привредника, политичких структура из Зворника, ал свих, значи мултинационални, где је требало да се разговара о напетости ситуацији у Зворнику јел пре пар дана се десило у Бијељини, то што је познато шта се десило и претило је нормално ситуација да се то понови још негде па и у Зворнику. Ми смо у фабрици Глинице имали састанак код генералног директора сви директори сектора и ја сам био директор сектора једног где је генерални директор добио позив да пошаље неког од представника на тај састанак и онда смо ту мало дискутовали и закључено је да треба да оде мешовита екипа, два директора муслимана значи Хрусто Тупековић, он је био заменик генералног директора и Фадил Сарајлић који је био један од директора, он је био директор правног сектора и ја да одем исто као један од директора, ми смо сели у службена кола, отишли, речено нам је да треба да се заложимо за, да се створи један амбијент где привреда може да ради јер поготово наша фабрика је била велика, извозно оријентисана и то барикаде, те страже по селима које су већ почеле, ометале су да долазе радници на посао, тако да нам је

сваког дана све мање радника и Срба и Муслимана долазило и ми смо отишли на тај састанак у Мали зворник и то смо и изнели, некако сам ја више дискутовао, мада су и ови узели учешћа ови двојица колега и у том правцу смо разговарали. На састанку су били, ја мислим била је једна група можда двадесетак оријентационо људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био и неко ту са тог списка?

СВЕДОК О: Био је овај задњи, значи овде псеудоним «К», за њега знам, он је био у униформи командира полиције и био је довезао свог начелника муслимана Османа на тај састанак. По функцији ту су били значи позвани председник општине Брано Грујић, председник, не председник општине је био Абдулах Пашић, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК О: Председник општине предратне, а Брано Грујић је био позван испред СДС-а, јер је био председник Српске демократске странке, барем ја тако мислим, да је по тој функцији и био је позван начелник штаба Територијалне одбране муслиман је, не могу сад тренутно да се сетим и био је тај Осман, начелник полиције, значи била су ова двојица из Глинице, био сам ја, био је Изет Мехинагић испред политичких структура, он је пре рата био председник Окружног комитета Савеза комуниста и имао је неку и функцију тада, иако комунисти тад нису били на власти и био мајор Обреновић, њега сам запазио, тад сам га први пут видео, био је у униформи војној, оној СМБ униформи, бивше Југословенске војске, било је још пар привредника, сада да се не присећам, али оно шта је била суштина на том састанку и шта је Брано предлагао а после Изет Мехинагић кад је преузео реч, он је био вичнији од Бране у говорништву и вођењу политике, јер се бавио политиком претходни свој период, он је предложио неке закључке, можда десетак, једанаест закључака, значи Изет Мехинагић, нека суштина тих закључака је била у томе да ни по коју цену се не сме дозволити да дође до оружаних сукоба, ако је услов да не дође до оружаних сукоба треба прихватити и да се подели Општина Зворник на српску и муслиманску, да граница буде река Златица, а да индустријска зона Каракај буде као нека неутрална екс територија и тако даље, где би и једни и други долазили на посао. Тај скуп који је ту између тих људи ил тај укупно скуп се назове некакав Савет, који би се састао јел је значи био мешовит и да се договарају, једноставно да разрешавају те могуће конфликтне ситуације, јел кажем већ су по селима почеле страже и у муслиманским и у српским и барикаде и тако даље, на путевима, то је био закључак и ми нисмо гласали ко прихвата ко не прихвата, него кроз дискусију смо се изјашњавали и ја мислим да су се сви изјаснили да прихвата, јер нико није издвојио своје мишљење да не прихвата, сећам се да је и Брано Грујић прихватио те закључке, и ја сам прихватио, и ова двојица колега, и ми смо, онда је био договор да оде свако у своју средину, онај у полицију, онај у Територијалну одбрану, онај у Општину, ми у привреди, да кажемо да смо се то договорили да мало се народ смири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био тад за Територијалну одбрану?

СВЕДОК О: Алија, чини ми се Капицић, мислим, чини ми се, не бих сигурно, Алија Капицић, он је био присутан ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За све територијалце, и Србе и Муслимане?

СВЕДОК О: За све, све Србе и Муслимане, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шестог априла?

СВЕДОК О: Шестог, то је пре догађања, значи функционише она структура која је била да је назовемо легална, предратна, је ли. Искрено да кажем ја нисам ни знао да ће бити рата, сумњам и ти многи који су били самном ту, значи то је, ту су били по функцијама они легални који су изабрани, значи не који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто је то пропало, како се то десило?

СВЕДОК О: Па ево видите шта се после догађа. Ми треба да кренемо свако на своју страну, наш возач негде се изгубио, службени возач, док смо ту чекали добацују мештани неки, неки са стране, један је био кажу надимак му «Пусула», псује нам да смо ми Срби издајници српског народа, свима и Брани Грујићу и нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то, неки ту из Зворника?

СВЕДОК О: Па неки из Раскошнице ту, из неког места после су, јер сам ја питао ко је тај човек, кажу вас треба све побити ви ту преговарате, мислим, рећи ћу «с Турцима», ви сте издајници српског народа, шта има да преговарате, ко је вас овластио, видим једна непријатна ситуација, може доћи до конфликта, више усмерено на Србе, значи Срби на Србе. Што ту ми нешто преговарамо и ја замолим господина Драгана Спасојевића који је био са службеним аутом полиције из Зворника, значи који је био довезао Османа, начелника тог претпостављеног, може ли нас он одвести у Глиницу, поготово што има и самном двојица колега Муслимана, јел имам утисак да ће се та агресија са нас проширити се и на њих и одкут знам шта се све могло десити. И он прихвата, каже морам и свог начелника повести, јел ја сам дошо овде да довезем, па ћемо нас пет сести, идемо прво у СУП, седнемо нас тројица позади, начелник Осман напред и ми прво пређемо у Зворник преко моста и пред СУП. Пред СУП-ом је било ја мислим неколико стотина, можда по мојој процени и преко четиристо Муслимана, који су чекали начелника Османа и кад су видели да долазе кола и кад су га познали, викали су Османе дај нама оружје. Човек је грашке зноја, видео сам му на челу и једноставно је човек изашао ту остао, ја сам замолио овога Спасојевића да нас повезе у Глиницу, ми смо на тај састанак били дошли тако што смо прешли мост ниже у Каракају, а на овај мост где смо се вратили нисмо, јел је била једна барикада на тој страни између града и фабрике, коју су држали нека по мени тада неидентификована лица, препречили су камион, били су наоружани, и туда ни радници нису ишли на посао него су прелазили у Србију на овом мосту, ишли једно три километара па онда прелазили Каракај и ишли тамо. Драган Спасојевић је повезо тај ауто туда, ја сам мислио он као командир зна дал може проћи и тако даље, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте заборавили на ту цедуљу што сам Вам ја ставила?

СВЕДОК О: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, заборавили сте на ту цедуљу што сам Вас молила?

СВЕДОК О: А да, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да то мало скратимо тај део, и?

СВЕДОК О: Па ништа, ево могу скратити али по чему је битно, јел то осликава како се ситуација усијавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК О: И како то на неки начин смо ми наивно схватали, ми који идемо на посао и кући, нисмо ни знали шта се све догађа и шта може да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тог дана први пут видели барикаде?

СВЕДОК О: Први пут смо видели барикаде, наоружане људе са разним неким обележјима било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то били људи, који?

СВЕДОК О: Па били су обиљежја из прошлог рата четничка и шта ја знам, једноставно су оставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су имали, јесу имали униформе или цивили, ко су ти људи?

СВЕДОК О: па право да Вам кажем то је било нешто шаролика, нека униформа не знам ни ја шта је личила, ал видео сам на једном да има кокарда и тако даље. Ови не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то мештани ваши, Зворничани?

СВЕДОК О: Нисам ја никога познао, ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК О: Шта су и једноставно, они су нас оставили и легитимисали Драгана, он је дао личну карту, ја сам седео иза њега, дао ја личну карту, пита ко су ови, ја сам тада слагао, не знам ни ја, шта је излетело из мене да су Срби, јел видео сам та обилежја ако кажем, ако буду узели од њих личне карте, па где сте били, на састанку Малог зворника, а ви сте ти издајници тамо, вамо и почели су нас псовати, ал су нас пустили, то је наша срећа јел касније сам чуо ко зна шта би било са свима нама који смо ту били. Према томе дошли смо у фабрику, то смо пренели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило, јел?

СВЕДОК О: Шта се десило. Једноставно на неки начин ситуација није ни мало била охрабрујућа и видео сам да су људи напуштали састанак, изашли су из фабрике да иду кућама, да узимају породице и Срби и Муслимани, једноставно се кренуло и највећим делом се ишло у Мали зворник и према Лозници у том периоду. Значи то је било шестог, е седмог ја нисам био ни позван на састанку у Мали зворник, чуо сам да је био састанак, да је Аркан лично шамарао неке Србе, зато што нису добри Срби и шта ја знам, нешто у том смислу. Јово Ивановић, Јово Мијатовић, Драган Спасојевић и које још добио шамаре, ту сам причу чуо, а сад зашто нису добри Срби, не знам нисам присуствовао састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је опет био састанак, јел?

СВЕДОК О: Јесте. И онда се догађа девети, то што је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, јел се нешто полиција поделила, тог претходног дана, кажете испред полицији су били Муслимани?

СВЕДОК О: Пре тога, полиција се, бојећи се да ће бити разоружани, барем тако је било образложење и да ће бити похапшени, пар дана пре тога су се изместили у Каракај према индустријској зони у Алкос, значи српска полиција се изместила, тако да су Муслимани остали горе, Осман је био и даље начелник а доле један од командира не знам који је од Срба, он је као, да ли Ерић се презива, он је као предводио те, није било конфликта али су се поделили, значи Срби су отишли доле, Муслимани горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кризни штаб, где је имао седиште, јел био негде, тај неки?

СВЕДОК О: После је почео да функционише ту у тој згради, бивша зграда Алкоса, касније се звала Фамот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Каракају исто?

СВЕДОК О: Јесте у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после 09.априла, јесте ли Ви били присутни када су биле те борбе у граду?

СВЕДОК О: Не, ја сам био у фабрици и пар још колега, генералног директора није било, он је живео у Београду и кад се то десило он није имао ни начина, нормално, вероватно паметан човек, сачекао да види шта ће бити и неко је морао да ту једноставно буде, да та се не би распао систем од 2700 радника, јел би тенденција била да беже и Срби и Муслимани и на неки начин пар колега који су ту били и ја који сам био смо у круг фабрике, нисмо ни излазили, организовали смо рад фабрике, значи ту је било и Срба и Муслимана, имали су једнак третман никоме оно што ја

знам се није ружно десило, сви су имали, добијали топли оброк, сви смо ту радили, сви смо долазили на договоре, значи и Срби и Муслимани док их је било. Већ ујутру су отишли Муслимани нису се после ни вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На посао?

СВЕДОК О: Руководиоци остали, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте били у граду кад су биле те?

СВЕДОК О: Не, не, па нисам породица ми није била ту, реко сам Вам, кад смо се вратили са тог састанка, то кад смо пренели, логично је да то није умирило људе, кад смо испирчали барикаде, и ово, оно и да се иселило у Србију. У Србију кажем иселила се и моја породица, а били су прешли и многи Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли после присуствовали још неким састанцима кризног штаба, после тог деветог?

СВЕДОК О: После деветог, су позвали опет директоре и по разним структурама, ал сада једнонационално, значи не више оно предратно него ко је какву имао функцију, е пошто је ту било тих паравојних функција и Српка општина Зворник, па председник Српске општине, па Извршни одбор, па председник Извршног одбора и тако даље, били су и они позвани, значи Јово Мијатовић, Јово Иванић, Јово Мијатовић је био изабран за председника Српске општине, Јово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК О: Па ја мислим та српске општина Зворник је била проглашена пред рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел она функционисала у априлу, мају?

СВЕДОК О: Није, није она функционисала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били одборник кажете, јел?

СВЕДОК О: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте одборник у ранијем сазиву?

СВЕДОК О: Да, да, али није она функционисала, није имало ни услова, него је проглашена, то је после оних догађања у Сарајеву у оној скупштини и тако, и онда ваљда то ишло по свим местима па и то да се прогласи па нека има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли у том сазиву били одборник, да је функционисала јели бисте ишли Ви или не?

СВЕДОК О: Па знате како, пазите, сви они који су били Срби, без обзира у којој партији, значи ја нисам био припадник владајуће СДС партије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК О: Ал сам био одборник ове неке мале партије, они су све позивали, значи све одборнике да би се наставио тај неки континуитет, значи сви одборници који су били пре, сад само Србе, нису позивали Муслимане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата?

СВЕДОК О: Кад је почео рат, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, јел су се одржавале седнице?

СВЕДОК О: Е, за време рата се после, та проглашена Српска општина Зворник почела да функционише и онда те функције значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад, у периоду питам април, мај, јуни, јел функционисала општина?

СВЕДОК О: ја мислим да је то, нисам сад сигуран, ја мислим да је то у мају, Српска општина, значи Јово Мијатовић и Јово Ивановић председник, ја мислим да је у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК О: Да је почела да функционише Српска, значи Скупштина српске општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи за време ових ратних дејстава?

СВЕДОК О: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли ишли онда на састанке?

СВЕДОК О: Па кад сам био позиван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Казали сте овде у изјави «ови састанци нису одржавани», то је ово за кризни штаб, добро?

СВЕДОК О: Да кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, сад на пример од тог деветог априла, па тамо негде до јуна, јула, колко пута сте Ви били сад на седницама тог, јел то и даље се зове кризни штаб, или како?

СВЕДОК О: Па ја мислим да су ме позивали једно два пута и то је било како да се организује да функционишу фирме и институције ове све остале, значи здравство и остали цивилни органи а после то преименовано у привремену владу, тако су је назвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то отприле било?

СВЕДОК О: Па било је у априлу, сад који тачно датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте и онда ишли?

СВЕДОК О: На те седнице привремене владе кад су позивали ишао сам, јер знате како је, ратно стање је било проглашено, не може ту човек бирати да ли хоће да иде или неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су биле те седнице одржаване?

СВЕДОК О: Седнице су ривремене владе биле одржаване у банци, Привредној банци, Сарајево, ПБС на спрату и на тој једној седници, можда и две присуствовао је као члан привремене владе и др. Мухамед Јелкић, позвали су га и он је присуствовао сећам се. Касније се он иселио негде, омогућила му је ова власт локална и седнице су касније одржаване у Општини, значи у просторијама Општине и ту се ишло по позив телефоном, најчешће телефоном дођу на састанак, није се добијао материјал, није се добијао дневни ред, ту кад се дође отвори председавајући, тада је водио састанке Брано Грујић и углавном ми кад смо позивани из привреде било је како то да функционише да би могао народ, живаљ од нечег да живи да све то не пукне, значи привреда, здравство, школство итд., углавном су то биле теме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви били?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били некада на некој седници где се разговарало о неким заточеним људима, да се помињало да има заточених људи негде, у неким центрима, на општини?

СВЕДОК О: Не. Био сам само на једној седници кад је неко споменуо да се негде десило да је једна група Муслимана побијена и спаљена и да је то осуђено од свих и да, сећам се добро сви листом су рекли да се то мора спречити. Не могу да се сетим које село, негде према чини ми се Снагову, значи, то је један од екцеса који се догодио и неко је од присутних рекао «па замислите људи шта се догодило», према томе, сви присутни су то осудили, нико није издвојио мишљење да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је о томе информисао? Ко је тај неко ко је рекао после тога?

СВЕДОК О: Не знам, могуће да је председавајући Брано Грујић рекао «људи замислите десило се то», могуће «и ми морамо то спречити».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то урадио?

СВЕДОК О: Па право да Вам кажем не знам, није се тад знало ко је. То је неко, претпоставка је, значи са српске стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико људи је страдало?

СВЕДОК О: Па једна група, да ли једна породица у једној кући настрадало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате ни село ни ништа?

СВЕДОК О: Не могу да се сетим, негде према Снагову, нисам из тог краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим осуде, јел још нешто предузето?

СВЕДОК О: Закључено је да морају све институције, свако по својој линији да предузме да све функционише, значи као нормална околност, полиција да ради свој посао, народ, односно територијална одбрана свој посао итд., у том правцу је то ишло, да свако буде одговоран за рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел радио тад суд у то време кад је он то рекао?

СВЕДОК О: За суд не знам, био је представник суда присутан, али да ли је суд радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тад представљао суд?

СВЕДОК О: У суду је био, колико се сећам, председник Васо Ерић и он је понекад присуствовао тим седницама по позиву, значи, зато што је имао ту функцију председник суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се говорило нешто о томе да се нађу ти учиниоци тога злочина, тога дела?

СВЕДОК О: Ја оно што се сећам то је да мора свако да предузме да се то не догађа, значи у свом домену, значи детаље како Брано није био толико стручан и оперативан да иде у детаље и једноставно то је начелно он закључио и предложио, прихватили су ови остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се нешто причало о Челопеку?

СВЕДОК О: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Дому културе?

СВЕДОК О: Није ни на једној седници кад сам ја био присутан о Челопеку није било речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ван седнице чули нешто о Челопеку, у граду?

СВЕДОК О: О Челопеку се чуло и ја сам чуо преко радника јел у Глиници је радило велики број радника са разних страна и нормално неки су долазили на посао, неки нису, али они који су долазили су причали једни другима али доста бојажљиво, тако да је та информација путовала вероватно доста дуго и вероватно искривљена, али у сваком случају оно што знам пре рата је ту у Челопеку предратна догађања било у Дому припремљено за резервни састав војске, значи, смештај. Значи, лоцирана је једна вероватно нека мања јединица, да ли чета или нешто слично, ја нисам био у прилици да идем доле, али знам. Значи, резервни састав војске који је као требао да обезбеди ту неку сигурност и безбедност. Касније ту је то неко претворио у тај затвор и касније то што сам чуо од ових радника да су ту из Села Дивича и заточени и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад дођу на посао шта кажу радници?

СВЕДОК О: Па знате како више Бошњаци нису долазили на посао, а ови који су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ти мештани из Челопека кажете који ту живе па раде у Глиници?

СВЕДОК О: Па није ту било много приче, сви су људи били забринути, уплашени, мало је ту било информација, ја нисам нешто био у ситуацији сада да то нешто

специјално, нисам ни знао шта се догађа, него једноставно та прича дође. Ја, како се то догађало и кад сам био у фабрици, нисам ни знао шта се догађа, јер једноставно било је неколико пунктова до Чelopeка да се није могло проћи, ту само пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви чули за то кад се догађало?

СВЕДОК О: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК О: Касније. Па ја мислим да ни мештани сами нису могли знати. Ако је затворен простор то су могли знати ови који су били ту и чували стражу итд. Према томе, ја сам то доста касније чуо али доле нити сам имао потреба а и да сам хтео ићи нисам могао јер и у фабрику се могло са пропусницом доћи. Значи, у Општини су се издавале пропуснице и једноставно идете и на свакој раскрсници имате контролни пункт, тако да једноставно ходање и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате где је Чelopeк?

СВЕДОК О: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел знате где је Дом културе у Чelopeку?

СВЕДОК О: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у односу на пут, колико је удаљено?

СВЕДОК О: Па удаљен 4-5 км од фабрике, с десне стране лоциран крај пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред пута?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад ту страже стоје, како кажете, нису знали ни мештани, па како су онда информисали ако нису знали ти људи који ту живе?

СВЕДОК О: Па знате шта ја нисам био ту да видим како је то изгледало и оно што сам чуо, али претпостављам да ту није био приступ као што нисмо могли да се крећемо, једноставно од радника, мештана касније се чуло, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније кад су шта?

СВЕДОК О: Па кад та догађања, шта се ту догодило да су долазиле те «Жуте осе», да су радиле, правиле те неке злочине итд., то се доста касније чуло, једноставно сви су се бојали па и ти мештани, тих «Жутих оса», то је била нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су ти мештани рекли да су ти људи још ту или сте Ви чули кад људи више нису били ту?

СВЕДОК О: Ја сам то чуо доста касније, кад нису били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад нису били ту? А јел сте чули кад су били ту, у ком месецу, кад је то било?

СВЕДОК О: Када је исељен, чуо сам кад је исељен Дивич, онда део из тог места муслиманског места Дивич је ту заточен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули да је исељен Дивич, јел сте то чули у то време кад је исељен или?

СВЕДОК О: Кад је Дивич исељен чуло се и ја сам чуо, али нисам знао куд су јер многи су према Тузли ишли итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било говора о исељавању Дивичана на влади кад сте Ви били?

СВЕДОК О: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК О: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже опт. Грујић да су ту биле одлуке на влади, да се људи размењују, да се исељавају итд., да је причано, исто и о Козлуку да је влада донела одлуку, истина не писмену, да се задужује територијална одбрана, полиција, да

организује излазак људи, па да ли је било нешто тако за Дивич на влади причано, да људи хоће да иду, да треба да иду, да треба да им се обезбеди превоз, да иду ка Кладњу, ка Тузли, јел Вам то познато нешто?

СВЕДОК О: Конкретно о Дивичу, конкретно о Козлуку, на тим седницама где сам ја био није било речи јер те седнице владе оне су ад хок сазиване и био је тај ужи круг руководства СДС-а који није имао поверења у нас остале, да ли су они нешто мимо нас договарали, одлучивали ја не знам, међутим, чињеница, ово је истина да је Брано Грујић на некој од седница рекао да треба омогућити размену и имовине, чак је била формирана нека агенција и омогућити да оду становници који не желе ту да живе, под број један Муслимани и то јесте било речи да им треба омогућити, значи да мирним путем оду.

СВЕДОК О: Јел сте чули да су неки људи заточени на Економији, на Циглани?

СВЕДОК О: Па исто, као што сам рекао и за Челопек, Економија је нешто даље од пута и тако мало је склоњена и ту, колико ја знам, тај простор није било присутно становника јер је било пољопривредно добро, тако да је та информација о тим догађањима ишла још спорије јер ту се није могло доћи. Значи, био је пункт један у Каракају и онда пункт где се скреће према, значи, где год се рачва пут, био је пункт где се контролисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко држи тај пункт?

СВЕДОК О: Па ту је било мешовито. Држала је полиција, међутим, кад год је паравојска сматрала за сходно они су се ту лоцирали и једноставно су они били главни, тако да је паравојска била та која се кретала куд је хтела, није никоме полагала рачуне, барем ја имао сам такав утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али нешто сте се изјашњавали за Козлук, реците нам шта Ви знате о Козлуку?

СВЕДОК О: О Козлуку знам то да је звани Мајор Пејић, звали су га Пеја, тада сам га први пут и видео кад је дошао у Глиницу, тражио једно санитарско возило и једно ватрогасно за Козлук. Рекао је да је он договорио Козлучанцима да ту остану да живе, да буду мирни, да предају оружје, да ће они имати своју полицију и да ће им обезбедити шта буду требали, да је са Фадилом Бањановићем преговарао и то договорио он је њихов као вођа и шта треба да скупи. Ми у Глиници смо имали, то нисмо радо хтели дати, јер остали бисмо ми без санитета и без кола, међутим, сила Бога не моли, они су то узели и њима су то дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко они Пејић и?

СВЕДОК О: Значи, Пеја то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел дошао неко с њим из Зворника?

СВЕДОК О: Не, то је припадао формацијама Арканових, он је тај некакав звали су га Мајор Пејо, то знам. Међутим, касније сам чуо да су се иселили да је углавном он преговарао, да ли је још неко ја не знам и да су као договорили да су нам обезбедили пасоше и аутобусе и да су их возили прво у Суботицу, па из Суботице да су отишли у Мађарску организовано по договору. Значи, ко је све учествовао у договору заиста није било на тим састанцима, ја не знам, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На влади се није причало?

СВЕДОК О: О томе није заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то само знате како сте чули од некога?

СВЕДОК О: Како сам чуо, ово значи сам доживео да је човек тражио тај Пеја да им да доле и они су ја мислим једно 2 месеца и функционисали у Козлуку, имали своју полицију, имали ту локалну власт, чуло се да су предали оружје итд. и ја лично сам

мислио да ће то насеље, јер то је било највеће насеље после Зворника где је доминантан био муслимански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, договор је био да остану?

СВЕДОК О: па тако нам је било речено да им треба створити услове да могу да живе, да функционишу и да остану ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте схватили после то да иду, зашто сад иду?

СВЕДОК О: Касније се чула прича да од паравојске, ове институције, значи ова полиција Зворника и војска, да их назовем легалне, нису могле од паравојске њихових упада да заштите становништво, да је ту било неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

СВЕДОК О: Да и онда је било боље да се иселе да не би било жртава, такво је било образложење које смо касније добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК О: Па, ја кажем, званично није било на састанку, али и мене је интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кога сте питали како су изашли, принудно или добровољно?

СВЕДОК О: Нисам ја имао никог питат, нити сам смео питати, јер то су питања која може човек да плати главом, него једноставно сам се распитивао од мештана, јер из Кослука је било Срба који су радили, онда су они рекли да је њима заиста ту било обезбеђено. Имају своју, тај Фадил је био одборник пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се променило да би они сада ишли?

СВЕДОК О: Па ово хоћу да кажем. Тај Фадил је био заиста способан човек, био је одборник, ја га знам, често на тим скупштинама где сам ја био и он је обезбедио да то функционише све, предали су оружје итд. Међутим, кажем вам паравојску нико није могао контролисати и ја сам чуо ту информацију да због паравојске која је ту вршила пар да ли напада, пуцања итд., да је то био разлог и да су онда они предложили да се колективно иселе, да се обезбеде пасоши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да је предложио?

СВЕДОК О: Па да ли је Перо или ко ли је још уз њега ја не знам, заиста, јер нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам на мештане?

СВЕДОК О: Нису мештани. Мештане није нико ни питао, па ко ће мештане питати, они су обични грађани, није нико питао мештане у Козлуку јер ту је мањина Срба било, није њих нико питао, једноставно је, рошто је Пејо рекао да преговара са Бањовићем, ја лично мислим да је он био главни човек и за ове остале договоре, тај мајор Пејо, а сад да ли је још неко учествовао ја то не могу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, нико мештане није питао, па како онда, јел су они онда принудно изашли?

СВЕДОК О: Па не, мислим, ја сам од мештана Срба чуо, али нико њих није питао хоће ли дозволити да се иселе ови или неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко се питао?

СВЕДОК О: Ко има силу, ко има оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи да су они истерани или како?

СВЕДОК О: Па не знам ја да ли су истерани, али ја кажем питао се онај и могао је да преговара, значи, вероватно тај мајор Пејо шта је он преговарао са Фадилом, а шта није, ја нисам био у прилици. На крају жив је тај Фадил, имају и записници са седнице привремене владе, водио се записник. Оно што нисам био присутан ја не

могу сад претпоставке да своје износим, ја могу оно што сам чуо колико је то веродостојно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули, јел су они добровољно изашли или су истерани, јер у овој оптужници пише да су истерани па зато Вас питам?

СВЕДОК О: Ја сам чуо да је мајор Пеја сео са Фадилом и договорио «ми вас не можемо заштити, паравојску не можемо да контролишемо, да се ви колективно иселите, да вам ми обезбедимо пасоше», ту сам верзију чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте Ви видели тог Пеју лично?

СВЕДОК О: Видео сам га само тад у Глиници да нам узме она возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било још на почетку?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, јел сте га још некад видели, Ви лично?

СВЕДОК О: Па нисам, јер пазите то је таква структура тих специјалних неких јединица. Нисам баш кретао да може свако да их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви онда знате, овде се изјашњавате да је тај Пејић био «знам да је био у Зворнику и области око Зворника све док се становништво Козлука није раселило», како Вам је то познато, ако га више никад нисте видели? То сте рекли овим истражитељима, причали сте нешто о Пејићу.

СВЕДОК О: Знате како он је имао у том «Алхос» канцеларији тај мајор Пеја. Нисмо ми знали кад јесте, кад није ту, знало се да му је ту седиште и да он контролише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је био у «Алхосу», то је април, јел? После више није «Алхос» или јесте?

СВЕДОК О: После се привремена влада иселила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се са Пејом дешава?

СВЕДОК О: Па не знам ја где је он после ординирао, не знамо да ли је остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас да ли сигурно знате до када је он био ту?

СВЕДОК О: Не знам до када је био ту, они су се кретали, ко ће знати где су они све били, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи само чули да су Пејић и Фадил нешто?

СВЕДОК О: Да су преговарали. Ово знам сигурно да је за возила и да је договорио да им то да и да обезбеди им сигурност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви ишли, Глиница је у Каракају, јел тако?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви ишли доле према Козлуку, јел сте видели тамо како је, јел било тих борби, тих паравојски, јел су улазиле или сте то само чули?

СВЕДОК О: Не, није се ту могло ићи, а паравојске су долазиле на капије фабрике тражили цигарете, хране, ово и оно, свашта нешта, чак су тражили паре. Ми смо нормално дали, имали смо ту одређених проблема и ја сам то у Брчком и дао изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су биле борбе ту у мају, јуну, док су ти Козлучани, да и доле ниже?

СВЕДОК О: Ту није било борби, значи, Зворник, Каракај према Козлуку, колико ја знам није било борби, да је ово око Козлука било спорадично, да паравојска негде нешто припуца, али да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био фронт ту негде близу, линија?

СВЕДОК О: Линија није била далеко. Ја не знам тачно, пошто ја нисам био војно ангажован, било је доста линија, али од Зворника можда у дубини 15-ак, да ли 20 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, кажете Пеју сте видели, овде у истрази каже: «Кад је отишао нисам био у прилици да га сретнем више никада». Јел сте то мислили на тај једини пут кад сте га видели кад је дошао по санитарет?

СВЕДОК О: То је вероватно 2 месеца пре него што су ови исељени, јел тад су стварани услови да они остану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после више нисте имали прилику да се сретнете или нешто?

СВЕДОК О: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нешто за тог Обреновића. Кад сте њега видели први пут, јел ту у Језеру или?

СВЕДОК О: Мајора Обреновића сам видео на том састанку у Хотелу «Језеро» први пут 06. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали ко је он?

СВЕДОК О: Он се представио: «Ја сам мајор Обреновић, повлачим се», чини ми се да је рекао «од Јастребарског, изгубио сам доста војника и ја од вас тражим да обезбедите овде услове да ниједан војник не страда, а ми смо ту лоцирани у близини, да заштитимо град и сво становништво» и рекао је «ко буде употребио силу према мом војнику, ја ћу силом одговорити».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био испред ЈНА?

СВЕДОК О: Он је био у униформи. Ја мислим да је тада била та унформа која је тада била актуелна, значи, он се повлачио из Јастребачког у ту униформу ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре рата јел била војска ту, јел била нека стационирана јединица ЈНА ту у Зворнику?

СВЕДОК О: Не, доле је била у Челопеку ту, била је територијална одбрана, то сам чуо али нисам ја био обухваћен тиме јер нисам био војни обвезник, од домаћег становништва, значи домаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалци?

СВЕДОК О: Територијалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред рат?

СВЕДОК О: Пред рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули да су неки тенкови дошли са тим Обреновићем исто ту у Челопек, да су се ту стационирали?

СВЕДОК О: Нисам, јер нисам имао од кога то чути. Он је рекао да се организовано са јединицом повлачио, шта је све с јединицом дошло, нисам био присутан на том састанку, није говорио коју силу и моћ има, само је то рекао да ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали тог мајора Марка Павловића кога помињете и када и под којим околностима?

СВЕДОК О: Њега сам упознао кад сам позван био први пут на састанак у тај «Алхос», то значи у Каракају, већ су ратна догађања почела, сазван је састанак два дана после 9. и приметио сам ту једног човека кога не познајем који је био ту присутан, једноставно се није укључивао у дискусију, седео је кратко, слушао итд. Касније сам некога питао ко је овај, рекли су ми Марко Павловић, а ко је, шта је, нисам заиста знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су рекли неки чин или?

СВЕДОК О: Ништа, једноставно Марко Павловић, а ко је, шта је, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А функција нека његова?

СВЕДОК О: Ништа, нити се он представио нити је неко њега представио, једноставно он је за нас био Марко Павловић, а касније је он био изабран за, пошто да ли нико није хтео, за територијалну одбрану, пошто су се Муслимани повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да буде?

СВЕДОК О: Он је за начелника Територијалне одбране и ту у домен је спадала и заштита фабрика и објеката виталних који су ван фабрике, тако да смо имали налог у случају да се деси неки квар или било шта да морамо њима да пријавимо. Ја сам пута имао неке кварове, неко је био срушио на далеководу неке каблове, изгубио сам струју и пар пута сам доносио у писаној форми пријаву да имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој то формацији, коме?

СВЕДОК О: Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њима сте предавали? Јел то нека њихова јединица у оквиру њих или шта?

СВЕДОК О: Не, територијална одбрана је била формирана од домаћег становништва, а Марка Павловића је неко именовао, а мислим да је то било на једној седници, вероватно привремене владе да буде начелник и једноставно сам га знао, убудуће и виђао сам га по тој функцији, значи по потреби, кад је био неки проблем, а ето био је тај проблем везано за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ту струју јел?

СВЕДОК О: За струју, јер наши људи су пуцали у оне чашице, оборили су кабал, нестало струје и пријавили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком је том периоду било?

СВЕДОК О: Па то је вероватно већ јун или тако нешто, тешко је сад лоцирати све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био у униформи или у цивилу тај Марко?

СВЕДОК О: Марко је био у униформи кад је био начелник Територијалне одбране, униформе оне што су носили сви војници наши, тад је био у униформи, а онај први пут, право да Вам кажем, не могу да се сетим, био је у кошуљи. Ја колико се сећам да није био у униформи тада, пошто је био топао период имао је кошуљу и обичне панталоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, колико сте Ви отприлике пута били на тој седници владе, кажете два пута то касније или више пута кад су биле привремене?

СВЕДОК О: Касније више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније више?

СВЕДОК О: Да, да, касније кад су звали више пута док нисам поднео оставку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

СВЕДОК О: Био је јуни, датум сад, мислим да је негде пред крај јун, зато што смо били претходно вече ухапшени ја, Брано Грујић, Маринко, који је тада био начелник полиције и мало је фалило да нас ликвидирају, а повод је био што смо ми на једној претходној седници, ја мислим претходног дана на седници владе дискутовали и ја сам испред привреде рекао да привреда у тим условима не може да ради, да ови долазе, ометају, паравојска тражи ово, траже оно, људи не смеју да дођу на посао и да једноставно треба видети и протерати их. Укључили су се и остали и Брано је извео закључак, сви су подржали. Ја се не сећам да је неко био против, да Брано треба предузети мере и да Брано види с ким то може говорити, вероватно са већим органима горе на Палама, да се они једноставно протерају. Е сад, неко је њима одатле пренео, ко, волео бих ја знати, јер могла је глава да страда и онда су они организовали побуну, паравојска укључили су део полиције и део војне полиције.

Касније после пар дана сам чуо да то није нимало било неозбиљно у смислу да преузму комплет, да побију све ове руководни састав, значи Брану Грујића, да убију Маринка – начелника СУП-а, овога Марка Павловића из Територијалне одбране итд., међутим, нису могли ухватити све, ухватили су нас тројицу, а мене ето зато што сам то дискутовао и што сам био члан те владе и били смо затворени у хотелу целу ноћ и они су решавали хоће нас убити, неће, једноставно њих двојицу су разоружали а ја нисам имао оружје, привели нас руке увис и водили нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хотел «Дрина»?

СВЕДОК О: У хотел «Дрина» и то, сећам се добро, Топола су га звали, надимак, јер они сви су имали надимке паравојска, висок, баш као Топола, био је ваљда нешто рањен у ногу, имао је једну ципелу, једну папучу, пушко митраљез ставио Брани Грујић овде баш на јабучицу. Е каже: «Брате Брано сад ћу да те убијем. Зашто да ме убијеш? Ти си највећи издајник српског народа, нас ослободиоце јоћеш да протераш ти и ове комуњаре с тобом и сад ћемо да вас побијемо» и тако он нас тера и још ту се са њим пар придружује, руке смо дигли увис, Брано у међувремену каже «Ако си дошао да ме убијеш, убиј ме, шта ће ми овај живот, сваки дан мало, мало, па ме неко од вас хапси». И чињеница је, ми смо држали руке, а Брану је ваљда више дошло, он је спустио руке и каже «убиј ме».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел су вас пустили?

СВЕДОК О: Ујутру су нас пустили зато што је, изгледа са Пала, некако је до Пала стигла информација да се у Зворнику догађа преврат и неко је одозго наредио ко шта, углавном после 2 дана је стигла нека специјална јединица, сећам се Каришик је био на челу те јединице, похапсили су све те, не знам зашто и Марко Павловић је био ухапшен, одведен у Бијељину у затвор, на неки начин тада је то мало дошло, али упоредо са тим догађањима изгинуо је велики број Срба на Каменици исто то вече или тај дан кад је преврат био у Зворнику Насер Орић је напао Каменицу и ту највеће жртве су, да ли је то синхронизовано, да ли је то случајно, али шта ја знам, имам утисак да паравојске су на неки начин можда на све стране да они нису имали ни нацију ни идеологију, него једноставно паре. То је моје овако убеђење, јер како да се деси преврат у Зворнику и ништа не функционише, сви похапшени који су одговорни и кад треба неко да пошаље помоћ горе се дешава напад, побијени људи, заробљени, мучени, свашта се десило, да ја о томе не причам, људи су разапињани на дрвеће и ексерима закивани и везани бодљикавом жицом итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, два дана после тог догађаја ови су ухапшени?

СВЕДОК О: Каришек је довео специјалну јединицу и они су морали пуцати са пар зоља. Они су били лоцирани у пар кућа у једном стамбеном блоку и у једној муслиманској кући у центру и нису се хтели предати док их ови нису силом присилили и разоружали и у доњем вешу их одвели у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ми имамо информацију да је то било тек крајем јула, имамо и неке писмене доказе да су они ухапшени тек крајем јула? Да ли то значи да је то било два дана пред крај јула та побуна?

СВЕДОК О: Па пазите, можете се то тачно лоцирати, а сад те датуме зна се кад је било то на Каменици, ја тачно повезујем ту већ само један дан. Друго, нисам узео ја тај примерак, ја сам у писаној форми поднео оставку сутра и има у општини, једноставно не желим да будем кад ми је живот угрожен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је информисао те са Пала да треба да дођу? Како се то чуло да сте вас тројица?

СВЕДОК О: Не знам како су ови са Пала, имам утисак да је неко из полиције, да сви нису били. Знате како, Жућо је био направио план, после ми је то и Брано причао, да преузме комплет власт, он да држи војску. Овај што је водио војну полицију, Студен, да ли му је име или надимак ја не знам, њему су као били предвидели да остане да буде он у војсци главни, а територијалну одбрану су били, не знам коме другом, углавном СУП је требао да води један командир, чини ми се и на неки начин је, нису сви били за ту опцију, неко је вероватно од те полиције јавио ко није био за преврат, јер има ту професионалаца полицајаца који нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога Жућа да преузме војску?

СВЕДОК О: Од легалног команданта који је тад био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тад био?

СВЕДОК О: Ту су се мењали команданти, право да вам кажем не могу да ли је ту био Василић, али ту су се мало мењали, не буде пар месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијалну одбрану шта рекосте ко да предузме и од кога?

СВЕДОК О: Практично њихови људи су требали да покрију све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тад био у територијалној одбрани?

СВЕДОК О: Па био је Марко Павловић, значи, све функције, знам за ову уместо у СУП-у је требао бити тај командир полиције Петко чини ми се да се зове, војску је требао да води тај, по њиховој замисли, Студени, а Жућо војну, Студени да буде у територијалној одбрани, а Жућа војска, тако, Студени у територијалну одбрану, а Жућо да командује војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тад радила територијална одбрана, то што би тад радио Студени?

СВЕДОК О: Оно што је било нама образложено то је, војска је на линији, а територијална одбрана чува дубину територије од диверзија и штити објекте виталне, фабрике и остало. Они су имали људе, рецимо наша фабрика је имала трафостаницу велику, измештену 10 км и неко је морао да чува. Они су двали своје људе који су то, била је гасна подстананица која је врло опасна. Са мало експлозива могао је неко дићи у ваздух и направити штету. Значи, они су те све објекте водовод и шта ја знам, откуд знам све шта, по формацији значи они су у дубини територије обезбеђивали виталне објекте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијалци борци, шта је с њима?

СВЕДОК О: Борци су били на линији, сви су били мобилисани и они су се, ја мислим да ли сваких седам дана ишли у ровове и чували линију, пошто је то био фронт, успостављен фронт, значи једни према другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имала војска та, кажете званична Василић или ко је већ био команданта, нека посла у граду који нису на линији?

СВЕДОК О: Они су били лоцирани доле у Каракају у фабрици «Стандард», углавном ту је била команда и ту је било гро те војске, али она војска, та позадина, а она војска права она је ишла на линију комплет, а у граду нису они имали неког утицаја нити долазили, једноставно они су радили оно што им припада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је смештен у «Стандарду» у команди, кажете позадина, командант, јел?

СВЕДОК О: Па командант, официри и све оно што прати један штаб, али ту је било и оних резервних, била је посада вероватно која је била нека резерва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су били добровољци ту?

СВЕДОК О: Добровољци, ја колико знам нисам ту нешто често долазио, пар пута сам добијао позив да будем мобилисан, па сам био ослобођен, па сам пуштан, нисам њих никад видео, али колико сам могао да чујем они су имали своје пунктове где су се они осећали сигурно, куће и шта ја знам које они заузму и они организују независно, Жућини своје, шта ја знам неког Нишког своје, тако да то није била нека организација под контролом и они нису били у оквиру војске, нисам ја приметио да их је војска контролисала јел да јесте не би се ово догађало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је онда контролисао ако није војска?

СВЕДОК О: Ја имам утисак да није нико, па кад су похапсили, ево рекао сам планирао све да ухапсе, а ухапсе два кључна. Нисам ја имао неку толико важну функцију, једино што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на све добровољце или само на тог Жућу кад кажете нико их није контролисао?

СВЕДОК О: Па не мислим на све добровољце, право да Вам кажем било је добровољаца који су ишли у јединице, него мислим на ту паравојску која је дошла са стране. Ја лично кад сам гледао скоро неке емисије из Хрватске спомињу се неке формације које су се после спомињале и у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то да су Вама познате?

СВЕДОК О: «Жуте осе» и била је скоро нека емисија неки Челе се спомиње, сећам се да је и он нешто долазио у Глиницу тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули за неког Пиварског?

СВЕДОК О: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК О: То је исто неки припадник паравојске који је исто туда се кретао као и остали и право да Вам кажем, ко је шта је, одакле је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте га некад видели?

СВЕДОК О: Јесам у Глиници. Па знате шта у Глиници највећа и свих кад треба хране, цигарета, паре, никоме нисмо давали, давали смо једино на рачун општине на буџет, лично никме и зато смо имали проблем од Капетана Драгана, његови људи су хтели да нас похапсе што нећемо да их финансирамо да обучавају војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам је тражио да дајете новац?

СВЕДОК О: Па сви су они тражили, никоме ми нисмо давали, али једино Капетан Драган са наоружаним људима послао, лично није дошао, био је прво покушао у општини под оружјем, опколио је општину да им дају паре, они су на Дивичу горе имали камп као за обуку, па нико неће да их финансира, па кад нису горе дођу паре онда су сматрали највећа фирма као Глиница да ако препадне да ће дати. Нису добили, а ја сам рекао морате преко легалних структура поднети захтев, а ја ћу то проследити генералном директору, а какав ће закључак колега бити и коме ће паре, да ли ће општини то, али у међувремену су и они били протерани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је одлучено, тај новац ако треба да се?

СВЕДОК О: Није ништа одлучено пошто су они исту за пар дана били протерани Капетана Драгана, значи са Дивича истерани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какав је однос био тог Јове Мијатовића, кажете у мају већ та општина се мало као формира јел?

СВЕДОК О: Јово Мијатовић по мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Браном Грујићем и са другим ту?

СВЕДОК О: Јово Мијатовић је био посланик. Он је изабран на оним изборима где сам ја кандидован био за одборнике и посланике, а прошао сам за одборнике, нисам

за посланике. Он је испред СДС прошао за посланике и био је пре рата посланик и наставило се то за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел за време рата функционисала та скупштина?

СВЕДОК О: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ишао он на те састанке?

СВЕДОК О: Ишао је он на те састанке. Он је имао висок рејтинг горе. Он је једно време био председник извршног одбора СДС-а као извршни орган партије, значи на нивоу Републике Српске и он је имао већу власт и функцију него сви у општини него и Брано Грујић. Лично, колико сам могао приметити на тим састанцима они су конфронтирали мишљења, нису се слагали итд., Мијатовић је био и сви посланици колико сам ја могао да приметим слушали су без преговора Крајишника. Некако он као председник Скупштине им се наметнуо, он је за њих био тако да, а Брано није изгледа био миљеник ни Крајишника и тако да је на неки начин то паралелно, Брано је као фигуративно био једно време председник и Општине и СДС-а, а овај је био на неки начин, по мени, већа функција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јово Мијатовић?

СВЕДОК О: Јесте. Касније је Брани одузета функција председника Општине, био је изабран Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, у овом периоду мај, јуни кад је Брано председник Владе, јел долази Јово Мијатовић на седнице те привремене владе?

СВЕДОК О: Долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долази као члан?

СВЕДОК О: Посланик, он је по функцији посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред партије?

СВЕДОК О: Испред партије, али као посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел дискутује, јел учествује ту у неком одлучивању?

СВЕДОК О: Па није ту, ту је било дискусија и шта ја знам предлози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се гласало некад, како су се те одлуке доносиле?

СВЕДОК О: Па право да Вам кажем то је мени све деловало нешто неформално јер, кажем, није се прозивало да се прво види ко је присутан па да оправда одсуство, па да се читају закључци, па одлуке, па да се гласа. Ја се не сећам да смо икад дизали руку. Брано је по мени доста онако био један човек просечан из народа, није био вичан да води то. Он то вероватно није ни знао водити итд., тако да једноставно је то ишло. Има проблем тај, прича се о том проблему. Дигне руку неко проблем тај, прича се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се на крају одлучите шта ће бити?

СВЕДОК О: Па на крају, ево рецимо кад је проблем о здравству позову на крижни штаб а и на владу позову се директор дома здравља и болнице и видећете у записницима ако су Вам доступни да су они били најчешће присутни јер ту је било доста проблема. Према томе, једноставно овај састанак проблематика је та, зову се ти људи, проблематика је та, ти људи изложе, рецимо директор дома здравља или болнице и онда једноставно треба им се помоћи да ли гориво, да ли санитарски материјал или тако нешто или у привреди ако је неки проблем може ли се помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви имали прилике да читате билтене Општине Зворник?

СВЕДОК О: Били су билтени, ми смо их добијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлуке неке које су доношене, објављиване и тако?

СВЕДОК О: Штампани су билтени и достављани су у фирме, били су доступни, неке сам читао, а неке и нисам, али јесу билтени достављани свугде у предузећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Стево Радић ту радио?

СВЕДОК О: Стево Радић је био секретар Општине. У његовом ресору су биле најважније функције у Општини, поред осталог и протокол и овера, значи печати итд. Мој неки утисак је, као што је на Палама словило да је Караџић број 1, а Крајишник број 2, али фактучку власт као да је имао више Крајишник, тако некако сам имао утисак у Зворнику да је Брано то, ето зове се да је то и то, али без овога није се могло завршити било који посао, а ту је рецимо било ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посао из које области?

СВЕДОК О: Па ево рецимо примера ради – да једна од одлука која је објављена у Билтену је била ко се не одазове да дође на општу мобилизацију, а и у фирму, привреду, изгубиће посао, изгубиће стан, није речено да ли је Србин, Муслиман, односило се на све и било је доста Срба који једноставно су отишли. Е сада било им је дозвољено да понесу ствари и без папира и печата тог ресора није могло или слично нешто да се набави или тако даље. Значи, да би нешто у општини, као што сад општина функционише и да би се из буџета нешто набавило, платило мора неко да то одобри. У нормалним околностима сада што је начелник и председник и директор буџета, у тим околностима све се питао Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате како су плате дељене у време рата, ко сад плаћа војску, ко плаћа полицију, како то иде?

СВЕДОК О: Овако, ми у привреди сами колико смо могли да обезбедимо, а за војску ми смо били добили допис да плаћамо на рачун буџета општине, па је општина свих фирми финансирала војску и полицију, да ли је судство шта ја знам, не могу сад рећи јер пошто то није на нивоу Републике Српске могло функционисати, онда је то функционисало на нивоу општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијалци?

СВЕДОК О: Не знам како су они примали, вероватно су морали примати, а заиста то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови добровољци?

СВЕДОК О: Не знам верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је њих плаћао?

СВЕДОК О: Па не знам. Пазите, то сам систем плаћања није се одвијао пред очима нас и није то на седницама било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То питам јел било на седници некад говора о томе треба плате за добровољце?

СВЕДОК О: Било је око војске маса пута и војска ће направити побуну, војска ће напустити линију само око војске и полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плату?

СВЕДОК О: Нема и управо она побуна где је Жућо и успео да поколеба ове што су касниле плате, па је део полиције напустио био неке своје линије и део војске и тако, значи, касниле су плате и то често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се некад причало на тим седницама да су те паравојске да се плаћају, а да праве такве проблеме на општини?

СВЕДОК О: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Нисте то чули?

СВЕДОК О: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није рекао од ових из владе, Марко Павловић или Брано Грујић?

Констатује се да је приступио адв. Мирослав Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико то није рекао они се плаћају а праве такве ствари? Јел Брано некад поменуо да хоће да оде, пошто кажете није вичан па хоће да да оставку, јел сте причали, јел сте били блиски с њим?

СВЕДОК О: Нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам се жалио да има проблема или не?

СВЕДОК О: Прво нисам био близак ни у приватном животу, а СДС знате профил те партије, партија рефорских снага и можете замислити какав сам имао третман. Међутим, Брано је био тај неки просечан човек из народа и не могу ја рећи да ми је био античатиан. Искрено речено био ми је симпатичнији од свих ових осталих јер је некако као човек био онако непосредан, али сам осећао да је њему то и он не зна у чему се нашао. Имам утисак да је он једноставно гурнут у нешто и он није знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јел помињао некад на седници ево ја ћу да дам оставку нећу више ово да радим пошто имам проблеме?

СВЕДОК О: Кад смо имали хапшења нисам знао да ће поднети остали оставку. Ја сам написао и ујутру кад су нас пустили одмах сам то однео, кад је била седница ја сам обавестио све присутне, онда је Брано рекао «ајде да поднесемо оставке, ево и ја ћу» и онда су тада колективно поднели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога јел било говора о таквој могућности, јел сте чули да он помиње нешто да да оставку или?

СВЕДОК О: Па ја не могу да се сетим, али верујем да јесте негде, све се сручило на човека, ништа не функционише, а сви упиру очи у њега, тако да могуће али не могу сад тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел на седници владе неко нешто помињао, он или Павловић?

СВЕДОК О: Да ће поднети оставку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или Павловић на примера?

СВЕДОК О: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису? А јел се на седници владе причало о проблемима са тим добровољцима и паравојскама, кажете нон стоп они, Ви знате из града, јел се то некад причало на седници конкретно?

СВЕДОК О: Кад смо дискутовали треба протерати тада је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тада?

СВЕДОК О: Тада је био закључак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тад сте ви одмах?

СВЕДОК О: Одмах то вече смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вече сте ухапшени?

СВЕДОК О: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога јел некад сте чули на седници да се прича имамо проблем паравојске, добровољци?

СВЕДОК О: Па Брано је неформално, знате како ти састанци, не могу да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то питам на састанку јел информисао?

СВЕДОК О: Он каже «неки дан мене су и Марка Жућини људи држали оружје на потиљку, хтели да нас убију, ово и оно, не плаћам», нешто у том смислу то је Брано причао, ја нисам био присутан, али то су и други потврдили да знају. Значи, Капетан Драган је једном покушао да их ухапси то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је њихово угрожавање? Јел причају да су нештани, људи, Зворничани угрожени од тих истих паравојски?

Кад њих тако, претпостављате ако њих тако, шта тек другима могу?

СВЕДОК О: До тада када смо то на дневни ред ставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те побуне?

СВЕДОК О: Јесте, између осталог, не могу ја рећи да сам ја заслужан, свима нам је било дошло до овде, тад је било конкретно дискутовано да их треба протерати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И увече сте ухапшени?

СВЕДОК О: Јесте. Неко је значи од тих који су ту седели пренео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ми сад логично. Пре тога кажете стално причамо, где причате, не на влади? Који су то проблеми, то што хапсе власт, те паравојске или праве и друге проблеме по граду? Које проблеме праве паравојске осим тога што су ухапсили Брану претходно и што је Капетан Драган покушао да их ухапси? Јел ви чујете да још нешто праве или не? Ево кажете за Челопек «то сам чуо касније», јел у том периоду мај, јуни Ви чујете те паравојске раде још нешто осим што су?

СВЕДОК О: Па раде, ево кад је убијен др. Видовић, он је убијен у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то није у Зворнику, ја Вас питам за мештане, за Зворничане?

СВЕДОК О: То вече је Жућин комби кружио и тад је требало, то је било пре овога хапшења можда оријентационо сада, месец дана. Значи, они су покушали тада све људе који су имали неку функцију, ето та привремена влада, значи стално је ту било присутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ме схватили. Не мислим на људима на функцији, него мештане, људе, да те паравојске малтретирају, туку, упадају, пљачкају, убијају, јел сте чули то? Јел Ви знате зашто смо ми овде, шта је у оптужници? Јел сте чули то да се прича за време док се то дешава? Помену ли неко на седници владе ево те паравојске упадају па убили овде, па некога заточили па или нису или су упали? Јел сте чули да има уопште неких заробљеника у мају, јуну и у јулу на територији Зворника? Које су паравојске угрожавале, малтретирале, упадале на места где су они или нису?

СВЕДОК О: На седницама владе о томе није нико дискутовао, да ли што није знао или није хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ван седнице владе јел сте чули?

СВЕДОК О: Значи, био је хетерогени скуп, људи који њима нису били поверљиви, а ван седнице то шта се причало то се причало пуно тога и свашта се причало. Оно што сам ја лично доживео то је чињеница да су вршљали, да су упадали где су хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, ништа нам то не значи где су хтели, не знам ни где су хтели ни где су упадали?

СВЕДОК О: Не могу ја рећи да знам да су конкретно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта сте чули? Нисте видели претпостављам, а јел сте видели некад нешто пљачкају, да упадају, да неког?

СВЕДОК О: Они то нису радили по дану ни кад се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било уопште пљачке по граду?

СВЕДОК О: Па јесте, била је општа пљачка, све је било опљачкано по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте видели некад ко то ради?

СВЕДОК О: Па како ћемо видети кад смо и ми Срби били иселили се, мени је породица била у Србији а ја био у партији, нисам смео носом помолити ја и Насер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте спавали у граду?

СВЕДОК О: Нисам спавао, стан је био закључан, сви су били обијени станови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се некад на тим седницама причало ко то пљачка по граду?

СВЕДОК О: Па било је ко то пљачка али нико није дао одговор, рецимо сви су станови обијени српски, муслимански, једноставно нико нам није дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је оптужен за то?

СВЕДОК О: Није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим судски оптужен, него овако?

СВЕДОК О: Нико, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел кажу имамо идеју ко би то могао да буде или немамо? Јел су то грађани и једни и други пљачкају, Зворничани или ко?

СВЕДОК О: Грађани су се били иселили и Муслимани и Срби, значи, онај ко је могао туда да хода ходала је полиција и паравојска. Сад ја не могу рећи да ли су и једни и други, па једни више, једни мање. Град је био у рукама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција да пљачка, јел било и тога?

СВЕДОК О: Не могу ја рећи. Ја кажем град је контролисао, град је био једно време сабласно празан, ту нико није живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел некад на тој влади, кажете све је било опљачкано, јел се на влади покренуло питање људи овде се пљачка дајте да видимо ко то ради и да то?

СВЕДОК О: Па било је у том смислу што сам рекао да треба институције, значи, полиција, војска и шта ја знам да ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А поводом чега се то прича?

СВЕДОК О: Да се успостави нормалан живот и једноставно то је такав био уопштен закључак, а оперативно како то одрадити није нико разрађивао и није било на тим састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте сад рекли за полицију то мало да нам објасните, кажете полиција и паравојска, шта само они држе град или шта?

СВЕДОК О: Знате како кад је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у ствари униформисан у граду у том периоду? Кажете војска је на линији, ко оружје има, ко је наоружан у граду?

СВЕДОК О: Па наоружани су били војска, полиција и паравојска и територијална одбрана је имала оружје да би чувала ове објекте, али онај период када су та била догађања једно време град је био празан онда је полиција добила налог да сачува град од пљачке, од паравојске и она је била у униформама и чувала. Ја сматрам да је она чувала, не могу сад рећи да су они то радили, али је град буквално опљачкан. Према томе, паравојска је то урадила, сад да ли су се ови склањали или зашто их нису онемогућили да ли нису хтели или нису смели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете седница владе и дође тај начелник полиције и тај Маринко? Кад је био Маринко да ли је некад Маринко на седници владе рекао ухапсио сам неке што убијају, што пљачкају, убијање неко, или није?

СВЕДОК О: Није, он је рекао да је имао конфликте са њима, са Капетаном Драганом, да управо да их не може контролисати полиција и он као начелник и јесте пар пута извештавао Маринко, али детаље зашто, како их не може контролисати није износио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел извештавао некада да су неки људи затворени? Јел сте чули да има неких затвореника на територији општине у том периоду кад идете на те владе, седнице, да се негде неки људи држе затворени, Муслимани?

СВЕДОК О: Ја сам чуо да има заточених Муслимана први пут када су, ја не знам по ком основу су ме именовали за члана и за председника Комисије за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Члана или председника?

СВЕДОК О: За члана и онда после за председника Комисије за размену заробљених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па то Вас питам кад сте именовани за то?

СВЕДОК О: Одмах после догађања ово на Каменици када су ови људи настрадали, није се знало колико је изгинуло, колико је заробљено и онда је био страشان притисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, колико је то било пре овог хапшења, кад је дошао овај Каришек са Пала?

СВЕДОК О: Ово се сад догађа, ова комисија се догађа касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А још касније?

СВЕДОК О: Па догађа се пар дана касније кад је дошао, кад су они нас хапсили, то вече се десило то на Каменици и онда изгинуло је пуно, нестало је пуно и сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар нисте Ви сутрадан дали оставку?

СВЕДОК О: Јесам ја дао оставку на члана владе, али неко је рекао да не би се сада влада та нова бактала јер долазе чланови породице у општину, било их је по више десетина, овоме нестао овај, не знам да ли је погинуо, да ли је заробљен, шта се може урадити. Онда је неко вероватно, да би то скинуо са себе ајде да формирамо комисију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко, где, на ком телу?

СВЕДОК О: И та влада у којој на нисам члан више формира комисију за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у тој влади сад и Бранко Грујић или не, кажете и он је дао оставку?

СВЕДОК О: Јесте. Ја мислим да није он, да је као вршилац дужности Раде Перић изабран, а да завршим ову мисао кад сам сазнао за затвор где су Муслимани затворени. Онда једноставно да се фомира комисија од седам чланова и долази папир да има комисија и да се састане и погледам састав комисије зашто је оваква, а ту су заиста доста неке људе који нису били у СДС-у и умерени и шта ја знам, ваљда се покушало да се направи нека комисија која је била прихватљива с оном другом страном да преговара јер је то био задатак да се успостави контакт и да се покуша и онда је успостављен контакт, међутим, нормлано та друга страна је тражила податке за своју страну, значи за Муслимане. Онда сам ја са овим који су били ту стручни са мном у комисији по том питању обратио се да видимо има ли у тим преговорима да се може понудити има ли затворених Муслимана. Рекли су да има у Батковићу, али да то мора процедура да буде, да се добије сагласност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је рекао? Ви постајете председник комисије, јел тако?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је с Вама у комисији?

СВЕДОК О: Са мном у комисији је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким комуницирате ту?

СВЕДОК О: Па са члановима комисије покушам нешто да урадим, јер је деликатан задатак, већ су породице чуле да има комисија, ко је члан и врше притисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи Каменица била исти дан кад је била ова побуна, јел?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је ту погинуло ових бораца српских?

СВЕДОК О: Па ја не знам тачно, не зна се изгледа ни данас, многи нису пронађени. Мислим имају ти подаци да ја сад не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

СВЕДОК О: Па не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде неки број чули?

СВЕДОК О: Читава јединица или заробљена или побијена тако да није ту мали број, али не бих, јел има званичан податак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је с Вама у комисији тада?

СВЕДОК О: Риђошић Драган, Ито Томић, Ракић Цвијан, доктор уролог, сетићу се како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви као председник шта Ви сада предузимате?

СВЕДОК О: Па, сазовем Комисију, да видимо шта ћемо да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што долазе ове породице, кажете, притискају?

СВЕДОК О: Јесте, где су њихови нестали и шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тада знало да су само нестали или се знало да су погинули?

СВЕДОК О: Није се знало да ли су погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису се вратили?

СВЕДОК О: Па, не, не, није се знало, јер касније су тек пронађене и те гробнице и тела, али ни дан-данас неки нису пронађени уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису се вратили из борбе и сада ови долазе?

СВЕДОК О: Да, нису и не зна се шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где они долазе, где?

СВЕДОК О: Они су долазили прво у општину, онда су ови у општини рекли, има, формирана је Комисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где има Комисија седиште?

СВЕДОК О: Комисија није имала своје неко седиште, него смо држали у тој територијалној одбрани, у некој канцеларији, нисмо имали где да се састанемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оној згради где је било Министарство одбране раније, ту?

СВЕДОК О: Јесте, ту смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту седео сада из територијалне одбране, када Ви сада ступате на ту дужност председника те Комисије формиране? Ко је сада ту шеф територијалне одбране у то време?

СВЕДОК О: Чини ми се да је Стево Ивановић, чини ми се, јер је он касније био, да ли баш тада, али чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са овим Марком?

Констатује се да је приступио адвокат Ђокић Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Марком Павловићем?

СВЕДОК О: Не знам шта је, са Марком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту или није?

СВЕДОК О: Ја га после, пошто више није било тих састанака, ја га нисам срео. Да ли је био, да ли није, да ли је ту боравио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је био и он ухапшен?

СВЕДОК О: Јесте био ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се вратио после у Зворник, када је пуштен или не?

СВЕДОК О: Он је одведен у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК О: Шта се догађало и како се догађало после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се вратио?

СВЕДОК О: Па, чули смо да је пуштен, али као што су и ови касније били пуштени остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли се вратио у Зворник, то питам?

СВЕДОК О: Ја га нисам после виђао, нисам, значи, био на тим састанцима било којим комисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Ви сада седите у тој територијалној одбрани. Њега нема тамо?

СВЕДОК О: Нисмо седели, ми дођемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или има?

СВЕДОК О: Одржимо састанак сат-два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али нисте ми одговорили, да ли га има или га нема тамо?

СВЕДОК О: Нема га ту, нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема га?

СВЕДОК О: Нема га ту, да, нема га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви сада ту радите као та Комисија?

СВЕДОК О: Разговарамо, пошто је овај један био пре рата у полицији, Риђошић, имао је он неког искуства, овај Вито, да ли је економиста или је правник, шта, да се успостави контакт, они су преко радио станице, односно мотороле неке контакте успоставили, тражили састанак и ми смо имали два састанка код Брчког, чини ми се да су се звали Шаторовићи место, са њиховом комисијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То из Тузле?

СВЕДОК О: Јесте и ми смо списак ових који су на Каменици нестали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог бораца?

СВЕДОК О: Донели и тражили податке, а онда су они рекли, добићете када ви нама дате списак свих несталих Зворничана. Ми смо Владу обавестили да треба то да се прибави. Онда је ова Привремена влада нас упутила, у Бијељини је био корпус, да тамо има Јовика Савић испред војске, који тамо покрива ту комисију, да му се обратимо, да нам да инструкције. Ми смо му се обратили и рекли смо да треба поново да идемо на разговор, али заиста излишно је ићи на разговоре, тражити и питати за судбину наших, а немати одговор или нешто. Он је рекао да има ту завор у Батковићу, да има ту Зворничана, али да и он мора да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Јовика?

СВЕДОК О: Да, да он види по својој тој линији субординације, може ли се добити одобрење. Међутим, није стигао добити одобрење и још један састанак је заказан у истим тим Шаторовићима. Ми смо отишли, а пошто нисмо имали ништа ни понудити, нисмо ништа ни добили информацију. Чим смо се вратили у Зворник, једва смо живу главу сачували, јер ови људи су, откуд знам, чули да идемо, мада смо то крили из безбедоносних разлога. Хтели су нас линчовати, па ми то да не би били на линији, ми то нешто комисијски по канцеларијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је хтео да Вас линчује?

СВЕДОК О: Па, фамилије тих несталих и онда шта смо закључили. Да предамо Међународном црвеном крсту Београд тај списак, да он по својим линијама то, ми смо то предали и онда закључили, пошто нема ефекта та Комисија, да поднесемо оставке и да напишемо извештај да предамо то Јовики и Риђошић је то написао и предао том Јовики у корпус. Значи, да смо покушали то и то што сам ја сада изнео, списак тих да смо предали у Међународни црвени крст, да предајемо и њима и да они као Комисија корпуса која покрива читаву регију, покуша једноставно и та се Комисија угасила. Мислим. ја сам званично сазнао, значи да има затвор у Батковићу, а нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте сазнали да има нешто у Зворнику?

СВЕДОК О: Нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких затвореника?

СВЕДОК О: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за «Нови извор», зграду управну у граду тамо, поред Суда за прекршаје, да ту има неких затвореника и даље да их је било ту и да их је било и у то време, јулу, августу, касније? Ево, баш смо прекјуче имали једног сведока који је чувао људе у «Новом извору». Јесте чули да су били неки Муслимани затворени у згради Суда за прекршаје «Новог извора», да су чували оци полицајци резервни, како ови сведоци кажу?

СВЕДОК О: Те ствари нису се могле чути, јер, једноставно, се о њима није причало и ја не могу тврдити. Ја знам где је зграда «Новог извора», али то је од главне улице, није на главној улици. Ја када сам ишао, ишао сам колима код општине, улазио у општину. Према томе, нисам био у прилици, нити сам имао било које, а у Комисији нико није, како смо се састајали, иницирао да има и на нашем простору некога кога би, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није поменуо да имате ви некога кога би дали?

СВЕДОК О: Ја сам поставио питање, кога ми можемо логично, ако идемо на преговоре, да понудимо и задужио ове сараднике, овај у полицији, онај у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта они кажу?

СВЕДОК О: Нису имали, на следећем састанку, нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога?

СВЕДОК О: Ми смо ишли само са списком нашим ко је нестао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда добио идеју да направи Комисију за размену, када нема шта да мења?

СВЕДОК О: Па, ја мислим да је то више да усмере фамилију на седам људи, него да они сваки дан полагају рачуне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те људе који су?

СВЕДОК О: Зашто су мене, зашто су, ово има логике. Овај је био у полицији, овај је био у војсци, доктор, има неке логике зашто је, а зашто мене за председника, вероватно зато што сам био одборник, знали ме и што нисам био из СДС, па су мислили, са председником који је био из СДС, она страна је све знала, неће ни разговарати. Ја претпостављам да је то, нису што су мислили да сам не знам ни ја нешто изузетно способнији од других, него због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај Риђошић да су долазиле те информације о тим војницима, српским, да је долазила фамилија, а каже и да је та Комисија правила списак заробљених и да је он прикупљао информације, а да су се информације прикупљале и у бригади и да се он сећа да су људи из Тузле тражили неке своје људе

из места Ђулићи, за које каже, Комисија није знала. Јесте чули да траже неке? Које су то људе тражили из Тузле, да ли су тражили одређене неке нестале?

СВЕДОК О: Риђошић је био пре него што је именован у Комисији, у штабу територијалне одбране, у тој згради, па смо ми зато ту и састанке држали у његовој канцеларији. А пошто смо ми сви имали своја задужења, после састанка ми смо сви ишли, он је остајао у тој својој канцеларији и он је био секретар Комисије, он је баш то што смо договарали и што сте Ви рекли, покушао да прикупи податке, да контактира и тако даље. И чињеница је да је то било место где су долазили ови да пријаве, ти који су нестали и тако даље, значи Срби, а чињеница, када смо ми ишли два пута у Шаторовиће, да су ови тражили списак, не само Ђулића, него и Дивича и свих, али нису они нама доставили списак по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По именима?

СВЕДОК О: По именима, него да ми доставимо шта ми знамо о свим несталима, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, колико има тих несталих?

СВЕДОК О: Знате шта, они су се ту мало постављали овако, ја имам утисак да су тамо били мало бољи професионалци, да је тамо човек који је био председник Комисије, после сам сазнао да је начелник територијалне одбране у Кладњу, то сам после рата сазнао, јер се он и представио како се зове и тако даље, значи, човек је имао искуства. Једноставно, они су покушали да ништа не понуде, а да сазнају што више, а пошто ни ми њима нисмо могли за њихове, они нису нама и једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пропало?

СВЕДОК О: Пропало је, а ризик је био велики ићи на те преговоре, мислим, то сада није тема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је то Јован Митровић, кажете, ја ћу назвати сведок К, овде у изјави, Ви истражитељима кажете, сведок К и Јован Митровић су, такође, имали изузетан утицај, али нису били тако експонирани као што су то били Бранко Грујић и Стево Радић. Ко је тај Јован? Имамо Јово Мијатовић, Јово Ивановић, сада има и Јован Митровић? Ко је то?

СВЕДОК О: Он се касније појављује, он је био један од оснивача СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када касније, после?

СВЕДОК О: Да, и онда он у тој хијерархији постаје и председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у мају и јуну, јел био?

СВЕДОК О: Није био, он је био негде мобилисан, не могу сада тачно знати, али касније има неке функције у општини и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате неку улогу овог Јове Мијатовића у исељавању ових Козлучана, можда, Ви да нешто знате?

СВЕДОК О: Ја директно не знам, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему се ставља, извините, на терет овом оптужницом да је и он ту, он се овде помиње, односно, ставља се на терет оптуженима да су заједно са њим по претходном договору, усменом наредили и силом извршили масовно пресељење. Јел знате да је он нешто око тога договарао, ако сте чули, кажете, чули сте да су ови отишли?

СВЕДОК О: Он се водио у «Глиници» да ради, а као посланик није долазио на радно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није радио, он је био инжењер, је ли тако?

СВЕДОК О: Он има вишу машинску школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али није ишао на посао?

СВЕДОК О: Није ишао, као посланик, имао је, ето, тај статус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте овако чули о његовој улози?

СВЕДОК О: Он је највише био на Палама, а честе су те биле седнице, после као председник Извршног одбора СДС, тако да нисам ја, он и ја нешто лично из одређених разлога, нисмо били ни добри, тако да не знам, заиста, нисам се ни пре дружио са њима, нисам се ни сретао, ни по питању службе, једноставно, он је имао право да му се пише тамо «осмица», није долазио на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел примао плату?

СВЕДОК О: Па, ја мислим да јесте. Ја нисам лично проверавао, али мислим да јесте, посланици, одборници, имали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, често је ишао на Пале? Како Ви то знате, колико често?

СВЕДОК О: Било је то преношено, знате, те седнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када оде па?

СВЕДОК О: Не, било је и медијски преношено. Зворник је имао једно време и своју телевизију, па су они давали изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у рату?

СВЕДОК О: У рату, да, сада нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то често ишао на Пале, колико су то често имали те састанке, у том периоду?

СВЕДОК О: Знате шта, не могу претпоставити, али мислим да је често, јер, пазите, ако има по линији Скупштине, па припрема Скупштине. Он је био председник неке комисије или члан, чини ми се да је био члан, Велибор Остојић председник кадровске, он је био члан кадровске комисије на нивоу. Па комисија пре Скупштине пар дана заседа, па припрема. А онда председник Извршног одбора СДС, мислим, сама природа функција опредељује да је ишао често, а колико често, ко ће то знати, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када причате често, да ли је то после 09. априла причамо?

СВЕДОК О: Да, да, после 09. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су биле везе, комуникације са Палама?

СВЕДОК О: Према Палама су биле добре, једино из Зворника према Дрињачи у пределу тунела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овамо горе?

СВЕДОК О: Јесте, па се ишло преко Шеховића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз Дрину?

СВЕДОК О: Мало заобилазно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али доле, према Бијељини, Палама?

СВЕДОК О: Према Бијељини је било проходно, без проблема, осим ти пунктови, контроле исто и овамо. Једино, значи, није се могло ићи краћим путем на Дрињачу, него на Шеховиће, у Тишчу, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А телефони, да ли су радили?

СВЕДОК О: Радили су телефони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Бубицу? Јесте га знали?

СВЕДОК О: Бубица је био возач, Абулах Буљубашић, надимак му је био Бубица, генералног директора «Глинице» Јефте Суботића и знао сам га као што су га сви знали, био је добар возач и по томе је, када је направљена фабрика, изабран да вози и возио је све до рата генералног директора. И он је само возио генералног директора. Значи, био је најбољи, тако је говорио за најбољег возача, најбоља кола је возио,

генералног директора. Тако га знам, а неки контакт посебан са њим нисам имао, ни био у прилици, јер доста је он био на путу са генералним директором. Његова супруга је радила у мом сектору, била је руководеилац једне службе, Јасна Буљубашић, вредан, коректан, стручан радник, ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их виђали за време рата, у мају, априлу?

СВЕДОК О: За време рата Бубицу нисам видео, а Јасну сам видео, баш онда када сам описивао да сам донео допис везано за струју, онај проблем, у територијалну одбрану и тамо је био Марко Павловић, Риђошић, предао им то и пошао у општину, јер сам морао и горе да известим да имам проблем, јер нема струје. Марко је рекао, треба и ја да идем у општину и пошао је са мном. Изашли смо из тог хаустора, са супротне стране је била госпођа Буљубашић. Ја сам је видео и климнуо јој главом у знак поздрава да се не довикујем преко улице. Она је пошла према Марку Павловићу. Ја сам пошао према општини, мислим, нисам, јер није кренула према мени, није изразила потребу да се мени нешто обрати. И ја сам ишао према општини лагано. Негде код општине је Марко пристигао. Ја га нисам питао ништа, јер нисам ни био близак, искрено да Вам кажем, можда би, откуд знам, не знам ни шта бих питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се он то задржао са њим у разговору?

СВЕДОК О: Па, ја мислим неки минут, чим је успео да стигне до општине, није дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је та Јасна изгледала, да ли је она овако нешто обично деловала или унезверено или?

СВЕДОК О: Па, нисам ја могао закључити, сада колико се сећам, ја сам њу поздравио, она је мене поздравила, ништа посебно ја нисам могао приметити. Да ми се обратила, ја бих прихватио разговор. Мени се није обратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули тих дана у граду, она нам каже овде у судници да је то брујало, да чим је неко види, сви су знали, малтене, да је њен муж у затвору, да је ухапшен, то је мај месец?

СВЕДОК О: Нисам, зато што сам ја, пошто је генерални директор Јефто Суботић живео у Београду, човек је имао и здравствених проблема, оперисан на срцу, по четири сата радио и морао је неко ту да, што кажу, буде стално и ја сам имао пољски кревет у канцеларији, који је стајао у плакару, јер породица ми је била у Србији и даље, зато што сам имао, оно што сам имао она догађања, нисам се сматрао безбедним. Ја нисам ишао у град, већ сам практично 24 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико у фабрици није помињао да је ухапшен возач генералног директора, тако омиљен човек, кажете, добар радник?

СВЕДОК О: Није тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није рекао?

СВЕДОК О: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут чули да га нема више?

СВЕДОК О: Он и није био ту као сви Муслимани, ја не знам када се он поново вратио и када се то десило. Значи, он када су сви отишли, једноставно, није их било и нисам имао прилике ни да знам где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, после тог дана када сте видели његову жену, када се чули после да је он убијен, ако је убијен? Да ли сте чули то?

СВЕДОК О: Ја сам тек нешто поузданије сазнао, нека књига ми је дошла Изета Хамзића «Зворник од избора до Дејтона». Има доста ту неких догађања описаних и има то везано за Бубицу и описује се то на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то описује?

СВЕДОК О: Тај Хамзић у својој. Уствари то није књига која је штампана, она је нешто умножавана, не знам ни ја како ми је дошла до руку и ја сам то прочитао. То је већ било, био крај рата. А конкретно о Бубици се није, ја лично нисам ништа чуо, нити је мене ко шта питао, није било, јер нисам имао никакав, заиста никакав контакт, никакав, ни приватни, ни службени, ни пре ни, нормално, ни касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово кажете овде, каже, што се тиче тог инцидента, када је Буљубашићев отац тражио тело његовог сина, чуо сам од људи из фабрике како говоре да је Буљубашић био затворен и убијен на фарми Економија. Шта је то?

СВЕДОК О: Ја мислим да је он, када је он могао тражити, једино после рата, јер не верујем ја да је могао у рату и у тим условима да тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли Ви нешто знате о томе? Ми имамо друга сведочења да је он истог дана и човек који му је дао, сведок који говори о томе да му је дао сандук за сина, значи тада када је страдао? Сведок је овде био. Да ли Ви о томе нешто знате?

СВЕДОК О: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде помињете, када је тражио тело, чуо сам од људи да говоре да је био затворен и убијен. Који су то људи из фабрике говорили да је био затворен и убијен и те приче да је он превозио неко оружје и тако даље? Ко је то причао? У ауто Суботићевом, да нико тај ауто није контролисао и тако даље, да је испитиван? Да ли Вам је то неко причао или сте то из те књиге сазнали?

СВЕДОК О: Не, нема то у тој књизи, међутим, радници су са читавог подручја општине значи радили у «Глиници» и између себе су препричавали догађаје, када, како, шта, колико времена је прошло и колико је то било поуздано, ја нисам био на таквом месту да се бавим тиме, да ислеђујем и да се бавим тиме. Према томе, те приче јесу кружиле да је могуће да је злоупотребљен ауто Јефте Суботића, зато што су га сви знали да се не контролише и тако даље и тако даље, али те приче су знатно касније се чуле, јер ја нисам чуо ни да је затворен, нисам чуо ни да је мучен, ни да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него све касније?

СВЕДОК О: Све касније, мислим како то, то не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било на седници Владе некада приче да су неки људи затварани у Техничкој школи у Каракају?

СВЕДОК О: На седницама на којима сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којима сте Ви били присутни?

СВЕДОК О: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, никада нико у Вашем присуству није помињао тако неки догађај, пуно неки људи да је било, када је било неко вруће време, значи у то лето, јуни, јули? Да ли Вам је нешто познато о томе, људи из Ћулића?

СВЕДОК О: Па, није ми познато, јер ја знам да је било, да се свим Муслиманима онда када се то десило, омогући ко хоће и гро је ишао према Тузли, а зашто то није испоштовано, ко је то променио, зашто је негде затварао. Ја знам да је званично било оно што сам и рекао, што је било на почетку, што је и Брано извео као закључак и размена, и сећам се да је доктору Јелкићу била размењена кућа, не знам са ким, да је то неко изгледа са Пала наредио да се стопира и тако даље. Значи, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да се стопира?

СВЕДОК О: Размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куће за куће?

СВЕДОК О: Било је, значи, на седницама наше Владе, оно што сам на почетку рекао и што је и Брано Грујић извео као закључак, да треба омогућити и да ко не жели да живи на територији српске општине Зворник да оде и на ону страну где жели да оде. И било је случајева да су људи хтели у Србију да оду, Муслимани и да оду и да им се омогући размена имовине. И била је формирана комисија, не знам ко је био у тој комисији за, као агенција, уствари и колико се сећам, било је почето то да се ради и после је то стопирано. Тако да, ко је то све стопирао, променио, то заиста, вероватно са неке веће инстанце је дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте видели Ви на крају да нема људи, шта се дешава са тим кућама, напуштено село и шта се дешава са тим кућама?

СВЕДОК О: Пошто, ја само могу причати о граду, јер на терен нисам ишао, па пошто смо знали да су многи организовано својим аутомобилима отишли. Касније је било омогућено неким да оду и аутобусима и тако даље. Ја сам логично претпоставио да је то то, значи да се омогући, а пошто су избеглице долазиле са оне стране, да је то практично размена становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те избеглице улазиле у те куће?

СВЕДОК О: Касније, значи, када су Муслимани отишли, ове избеглице су долазиле, јављале се и управо та моћ Стеве Радића и то, била је у томе, што је управо тај ресор био после и за то, да се додели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули, јесте били на некој седници, јесте чули за одлуку Владе да се прикупљају ствари из тих кућа, ти фрижидери, техника, телевизори, да се то онда даје некоме, да се то негде чува у неким магацинима код Робне куће? Да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК О: Није, него сам ја доживео да су хтели да узму, пошто сам имао неки локал који сам био издао у Каракају, пред рат за пржиоцу кафе, ту је био власник Муслиман који је радио у «Глиници» и жена му била Српкиња и на њој се то водило и они су били то припремили да почну да, и хтели су то да обију, да узму, јер као чули су да је то муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти?

СВЕДОК О: Неки из Каракаја што га зову, надимак му Џомбо, не могу се тачно сетити му имена, Џомбо ме је једном срео. Није он ни знао да мене повремено зову на седнице Владе и рекао, боље ми дај кључ да то узмем, него да обијем. Ја сам задужен да скупљам тај плен и да то, што каже, негде лоцирам. Ја сам на првој седници Владе поставио питање, рекао сам да се не игра, да ћу ја том човеку вратити, да ми је платио кирију, не долази у обзир. Поставио питање, зна ли ко да ли се то ради и ко је овластио тог Џомбу да то ради. Нико није одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на седници?

СВЕДОК О: Па, били су, значи, Брано Грујић и остали, нико није одговорио. Једноставно, сви су рекли да не знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли то испада да то није тачно уопште?

СВЕДОК О: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то испада да није тачно или?

СВЕДОК О: Не, не, једноставно нису као они, нису они никога овластили, не знају они за то ништа да то неко ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да могу да се скупљају ствари из кућа?

СВЕДОК О: Да, како када је човек хтео из мог локала да узме, а то није моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам показао тај човек неку дозволу, неки папир?

СВЕДОК О: Није ништа, он је мене овако, ишао је, сећам се био је «пик-ап» и видео ме у Каракају и овако ме позвао да дођем, он је нека. Ја приђем колима, шта је, боље ми дај кључ да ја то узмем, него да обијем, то није твоје, него муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да он вади те ствари?

СВЕДОК О: Да, пржионица и оно пратеће за кафу. Ја сам рекао, не долази у обзир, човек ми је то платио, ја то њему морам вратити, сачувати па му вратити. Па, он каже ја сам именован од локалне власти, тако је он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао неко име?

СВЕДОК О: Није, он је рекао локалне власти, ја ћу се њима жалити. Ја кажем, Богами ћу и ја поставити то питање. Ја сам поставио то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На седници?

СВЕДОК О: Нисам добио одговор, али сам ја успоставио везу са женом од тог човека, она је живела у Лозници, омогућио јој после да то све извезе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, јел нисте добили одговор или сте добили негативан одговор да то није тачно?

СВЕДОК О: Добио сам негативан одговор, да то није нико њега овластио, да нико за то не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекосте, ту је био Брано и ко још?

СВЕДОК О: Били остали чланови, сада кажем, није увек био исти састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Стево Радић на састанку?

СВЕДОК О: Најчешће је био, али конкретно на том, не знам, најчешће, па ту је увек било петнаестак, некада и двадесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам зашто, зато што би обзиром да се то ради о тим стварима, требало он, ако је он Секретаријат за привреду и финансије, је ли тако, јесте можда њега питали?

СВЕДОК О: Па, ја сам њих све питао, ко је Џомби омогућио да купи имовину туђу. Ево, имао сам ја проблем, неки као директор и као члан ове Привремене владе и ко му је дао то овлашћење – није нико. Према томе, једноставно је дат негативан одговор и онда сам ја схватио да морам то склонити, да не би брука пала на мене, сутра ти људи да траже, ја сам то успео, значи њима проследити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наме је овде још један сведок рекао да је то било, то је одбрана једног од оптужених да је он имао папир из Владе да може да се скупља то из кућа, да то неке жене тамо на Циглани перу, чисте, дезинфикују да не би дошло до неке заразе и да се то све на две локације складишти. Једна од њих је магацин Робне куће у граду?

СВЕДОК О: Знате како, да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам ништа не говори?

СВЕДОК О: Да је то на седници Владе донето, морао бих ја то знати, могао бих знати да је тај Џомбо, тај Џомбо би морао знати да сам ја нешто ту и не би ударио на мене. Можда би обио увече и покупио и шта га брига, него он мислио, ја сам обичан смртник, има да се препаднем, он носи пиштољ, воза то. Неко је вероватно, не неко, него вероватно сигурно стајао иза њега, али то су те сиве еминенције и нелегалне структуре које су пуно тога радиле, али нису јавно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Владе или ван Владе?

СВЕДОК О: Ја мислим из власти, из општине, пазите, Влада то дође на састанак сат-два, а у општини Стево ради професионално, раде ти секретаријати, начелници. Они су и сада власт, а да не причам у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Стево сада, шта он ради?

СВЕДОК О: Стево је, ја мислим у неком фонду директор, у Бијељини и то је фонд неки, тако нешто. Значи, бави се тиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто што желите да кажете?

СВЕДОК О: Немам, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ћемо направити паузу, па ћемо после ако има неких питања.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесетпет минута, ради одмора.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја бих замолио да Вам се обратим пре него што наставите. Ја мислим да говорим у име свих адвоката. Ми нисмо задовољни третманом који имамо овде у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Прво од, ово је први предмет, ја не знам да ли овде има новинара, али добро би било да то и новинари чују. Ово је први предмет Хашког трибунала који је уступљем нашем суду. Ми овде као браниоци који смо браниоци по службеној дужности, ни једну накнаду нисмо добили до сада у овом предмету. Накнада од 30% је увреда, јер је испод оног што је предвиђено Законом, односно Адвокатском тарифом. Друго, ја сам се малопре уверио, као адвокати не можемо да уђемо у време паузе да попијемо кафу, попушимо цигарету у ресторан и да нешто поједемо. Мислим да то није, није коректно. Ја не знам колико то од Вас зависи, али ми се морамо обратити Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прописи за накнаде не зависе од мене, што је тиче исплата, ја сам све, свако ко је тражио и када је тражио, решење сам одмах донела.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја сматрам у Вашем предмету као адвокати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође сам контактирала и са председником суда, значи ја даље ништа не могу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Молим да ово пренесете и ако можете, да нас о томе известите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Што се тиче правила, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Као адвокат и као пуномоћник подржавам ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то, што се тиче исплата, председник суда је упознат, а што се тиче ресторана и исхране, ја тај пропис нисам донела, а колико сам информисана, имате право да попијете кафу у кафеу на спрату. Да ли је то тачно?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, Ви видите да овде суђења трају по четири сата.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Цело преподне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не можемо доручковати у шест сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете у девет као ми.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како у девет, како у девет. Не знам из ког разлога. Биће тамо онај судија, тај Ранић који је написао, ово је ресторан друштвене исхране. Шта значи ресторан друштвене исхране, не знамо шта то значи и што смо ми, као и Јеврејима и псима је забрањено, зашто нам је забрањено, зашто се судије крију од адвоката, ми смо колеге. Није било инцидента између судија и адвоката у београдском правосуђу у последњих тридесет година, колико ја знам. Тамо је закључано у Палати правде, не може да се уђе, ја не могу да нађем судију никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ја треба да решавам и то?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али то су судије криве, такође, зашто, ја имам добре и коректне односе са мојим колегама, а више их и немам, ове млађе и не познајем и нема, никада сукоб није био, никакав инцидент адвокат није изазвао са судијом, јесу странке, али адвокати нису. Ми радимо исти посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напишите ми за исплату писмено, јер ја сам урадила решење. Ја даље ништа, ја сам рекла и председнику суда.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаћање већ није у мом домену. Кажите?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада када смо се већ дотакли ове теме, ја сам прошли пут демонстративно напустио суђење, према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени се, колега, нисте обратили.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни за помоћ, ни са примедбом.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако дозволите, све ћу Вам објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Наиме, нико од нас овде који бранимо, не трошимо само време седећи овде и бранећи, него и сваким викендом, Ви знате најбоље колико има ових транскрипата, има ствари у погледу припреме, да се морамо припремати, малтене, за једног сведока имамо транскрипте из Хага, транскрипте у Брчком или у Сарајеву или овде, друге транскрипте, анализирање других сведока. Према томе, и Вама је као председнику већа представља одређени напор припреме и оставља Вам се времена, Богу хвала, тако и треба. Међутим, по самој Адвокатској тарифи ови предмети, а да не говорим да нам месечно узимају од 20 или 19 радних дана, 7, 8 или 10 радних дана месечно и ми морамо значи да живимо, да су ово компликовани предмети, према томе, оно што Ви можете и јесте, да прихватите у предлозима за трошковнике у вредности награде од 100% увећане због компликованих предмета. Како ће то Министарство касније са 30% што је понижавајуће, потцењивачки, омаловажавајући, уопште за струку једну да то ради или ми треба буквално овде да ћутимо, да се не припремамо и овај предмет треба да бранимо на штету наших клијената. О томе се ради. Следећа ствар, ја Вам говорим због достојанства струке

којом се Ви можете сутра бавити. Ми смо сви колеге овде, ја сам видео пуно и министара и председника судова, судија Врховног суда који су дошли и постале моје колеге, моје бранше. Овом браншом се ја, односно моја маленкост бавим двадесетпет година, јер је то хтела да буде, да буде адвокат. Према томе, свако од нас може бити сутра, односно од Вас, и адвокат, и бранилац и да уђе у ове редове. Ја бих се осећао доиста незадовољно, ако било који мој колега не би имао исте услове у једној институцији да барем брани достојанствено. То значи, ако ми дођемо ујутру овде на овај суд, да ем што нам није омогућена ни некаква просторија за пушаче, а Богу хвала у Европи је овај Закон о забрани пушења, примењује се већ десет година на јавним местима и видећете да на јавним местима од аеродрома, до не знам којих институција, имате свугде и то је цивилизовано, за неког ко је овисник од дувана, имате просторије где може да запали цигарету и да попије кафу. Ја поздрављам позиве мојих колега са овог суда, који су ме позвали четири, пет пута да дођем код њих, да запалим цигарету, попијем кафу. Ја не желим никоме да одузимам време. Према томе, Ви можете ту да апелирате, јер ће се десити, десити се, а ја не би то хтео да се деси и да се то назове некаквим инцидентом, а ми то знамо како ћемо, и путем Коморе и верујте да ће нас комплетна адвокатура подржати. Ја говорим о новосадској адвокатури и било какво кажњавање адвоката у оваквим предметима, под оваквим условима, док се овако плаћа одбрана по службеној дужности, да ће Адвокатска комора листом стати уз своје чланове и припаднике те Коморе. Према томе, ми мислимо да у оваквим предметима и сличним, одбране по службеној дужности се морају третирати у износу од 100% награде, вредности, а то да ли ће министар, сутра 30%, можда ће прекосутра бити 20%, можда 10%, ми то више не знамо, ми смо, покренула је Комора и оцену уставности, односно законитости таквих уредби и тако даље и тако даље. Међутим, оно што је битно, ја апелирам на Вас као, првенствено, колегу који под том паузом може да оде, да запали цигарету у својој канцеларији, да попије кафу, да поједе нешто ако треба да му се донесе у канцеларију. Ја сам се изборио за ово право, јер су ми, уз захвалност људи у обезбеђењу, пустили су ме у тај бифе да поједем. Међутим, прошли пут сам са колегом Драганом отишао, па су реаговали, јер нису знали и тако даље. О томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто ме нисте, колега, о томе информисали?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја сам био, гледајте, ако би Вас неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја први пут сам то чула после, значи, да сте Ви мени јавили ја бих.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми смо сви људи од крви и меса, емоција и неког свог достојанства, знате ја двадесетпет година радим овај посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не могу ништа да реагујем, док не знам да имате проблем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не треба неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујем да сте се у другом предмету обратили судији и да је проблем решила.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мени се нисте обратили.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам, гледајте, тај исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам ја ова решења донела нешто противно прописима важећим или не?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Све је то било у реду, председнице већа, све је то било у реду, али баш зато што је нешто било решено, онда испада да није било решено, разумете и не ради се само о мени, ради се о свим колегама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ми се није обратио за исхрану.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На крају, шта би то значило уопште, да ја не могу да, ја или било који колега, нисмо ни мање ни више вредни од било ког судије, тужиоца, ни професионално, ни људски, нити у било којем смислу, да ми не можемо у истом ресторану да поједемо, попијемо јогурт и тако даље. Када увече седим са истим судијама, у пет других ресторана, за истим столом, једемо и пијемо и никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још нешто, мислим да није прави тренутак, сведок нам је ту, у сред сведочења.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али, на Вас апелирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас молим да ми напишете писмено, ја ћу послати председнику суда, па он лицу које је задужено за те послове у згради, да уради шта може. Само да Вас још питам, да ли постоји у овом предмету различити третман у односу на друге у овој згради, који су исто толико обимни и велики или не?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Третман Ваш у односу на остале предмете, јал бољи?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислите на мој лични или адвоката?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, на браниоце, чујем да сте сви у истом. Да ли је само у овом предмету третман?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Овај месец имамо десет ратних дана, пуних радних дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам, да ли је третман само у овом предмету различит, или ова примедба важи за све, за сва суђења у целој згради?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам схватио питање, претпостављам да желите неки посебан одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли је третман различит у односу на браниоце, само у овом предмету или у свим предметима у згради?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Небитно, судија, то је небитно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Битно је мени да ја знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ми се Вама обраћамо зато што смо у овом предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, али мени је врло битно, да ли постоји неки бољи третман у другом предмету, да бих ја знала да реагујем?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је то већ на нивоу целог суда, схватате ме.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А опет постоји изузетак, од мене изузетак није ни тражен, први пут данас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мало је то што је он Вама рекао, а он то мора да објасни зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо то сада пред сведоком, није тренутак.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је дискриминација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас да ми напишете, а што се тиче прописа за исплату, верујте ја ништа не радим мимо прописа. Ако радим, ви молим вас, напишите.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тарифа која се може уваћати 100%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих сада да наставимо са сведоком, па ћемо та процесна питања нека.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, морам једну реченицу да кажем. Јесте тачно је, али када смо почели неке ствари, не могу да ћутим као један од бранилаца овде два лица. Не желим да причам ни о каквим ресторанима, желим да подржим моје колеге око овога што они истичу као захтев за надокнаду трошкова. Ја лично нисам ни један захтев испоставио овом суду, из својих личних средстава сам финансирао све ове путеве, знате, јер однос према браниоцима по службеној дужности је заиста неприхватљив и ја мислим да то нигде на свету нема. Не можете ви само да се правдате тиме да сте проследили то Вашем неком тамо претпостављеном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам рекла да, не само да сам проследила, него сам и ургирала, ја стварно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Покренућемо то питање и на комори тамо, као значајан пропуст српског правосуђа истакнут, пошто сам члан Коморе Београда, расправља се о том питању, министар и председник Врховног суда су такође били у нашем, «еснафу», вероватно су им функције замрзнуте и вратиће се вероватно после тих функција, на тај наш «еснаф». Тарифа дозвољава у сложеним предметима три пута виши однос. То ће бити предмет посебно. Ја не могу да оставим на цедилу овог мог браћеника што сам га бранио и у претходном предмету. Само је то резултат зашто сам у овом предмету, јер не могу да дозволим да не радим професионално и да се не трудим да одговорим захтевима. Ја не знам да ли ћете Ви до краја овог поступка издржати са таквим нашим примедбама, да нас држите све овде на окупу са таквим обрзложењем, које, чини ми се, да нема никаквог упоришта у неким одредбама Вашим, али мислим да Вас унапред припремим на ту, да не кажете после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам до краја схватила, у ком смислу, да ја Вама ускраћујем исплату или шта?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, не можемо ми да радимо ту годину, две или не знам колико сада, годину дана и да имамо само Ваше образложење, да сте Ви проследили та решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам само то рекла. Ја сам управо рекла да сам ја контактирала и са председником суда, а ја даље од тога, ја не могу ништа даље од тога, верујте ми. Каса није код мене, каса није чак ни код председника.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ми имамо право да се обратимо и вишим инстанцама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте ли се обратили вишим?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имамо право да стављамо у оваквом предмету који је од Хага уступљен, да стављамо и примедбе и већ шта, да укажемо на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да то све и писмено напишете, па ћу ја проследити Министарству правде.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знамо ми сами писати министру правде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам имати Ваш захтев, ја то чиним овако, али није исто као када имам Ваш захтев. Не знам да ли ме схватате?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја мислим да Ви то нисте довољно добро схватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја јесам ургирала, али.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ви сте господар у овом предмету, разумете. Ваш је проблем, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није новац код мене, да ли то схватате?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Све је Ваш проблем, зато што сте Ви господар у овом предмету, Ви сте председавајући у овом предмету, без, Ви немате услова да радите на нормалан начин, ако имате овакве примедбе адвоката. То је Ваш проблем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да завршимо исказ сведока, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Начели смо једну тему која није баш захвална за овај поступак, па није захвалан ни за Тужιοца. Ја као Тужилац у овом предмету, апелујем на суд да разреши ове проблеме, што се тиче бранилаца, односно да им створи услове за остварење њихове улоге бранилаца. Мени као Тужιοцу у овом предмету није никако стало да браниоци имају лошије услове него што има Тужилац, јер једино под истим условима, у прописаном поступку по закону, ми можемо доћи до истине, а нама је до истине стало. Ево ја толико и због тога бледирам на суд да ове проблеме разреши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја се надам да ви схватате да ни суду сигурно није стало да се ту нека дискриминација спроводи према браниоцима. Ви сте рекли да немате ништа више да кажете. Само да Вас питам још једно питање, да ли знате, ко је Велибор Остојић?

СВЕДОК О: Велибор Остојић је био у најужем руководству на Палама и у СДС, био је и он једно време председник Извршног одбора СДС. Био је посланик и мислим да по хијерархији после Карацића, Крајишника, да је он био по снази трећа фигура. Био је председник кадровске комисије колико знам, јер знам да сам био те комисије смењиван ја и још неки директори, тако да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време, јел долазио у Зворник?

СВЕДОК О: Долазио је он пар пута у Зворник, посећивао неке фирме, јер легалне, ајде да кажем, легалне структуре, Скупштина, влада, општина, то је једно, али партија, они су критиковали комунисте, али су имали затворено СДС уже језгро на Палама и свугде, они су креирали ту политику. То је у неком ужем кругу, тако да један од тих експоната је Велибор Остојић који је ишао нормално на терен, није ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки проблем ту код Зворника, јесте чули нешто?

СВЕДОК О: Јесте, баш те «Жуте осе» су га на једном пункту, јер ишао је шверц «Голфова» из Сарајева, баш том релацијом преко Шеховића и шта ја знам, онда нормално ови се лоцирали, ајде да ли су «Жуте осе» или неко други, али нека паравојска и онда је он наишао, да ли у аутобусу, а они су контролисали, «Голфове» одузимали и он је имао проблема, чуо сам причу и сада колико је тачна, да нису ни њега уважавали и када је рекао ко је, шта је, него су га натерали да легне не знам ни ја, свашта нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК О: Па, то је било у 1992. години, када су ти «Голфови» ишли одозго, то може да буде, значи, могуће мај, тако или крај априла или мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то има везе временски ближе или нема са хапшењем специјалних?

СВЕДОК О: Па, Велибор вероватно, пошто је он овако мало човек, он не би поднео хапшење, као што смо ми у Зворнику морали поднети, он је вероватно пренео горе врху за ситуацију и могуће да је то убрзало да се донесе одлука да се ови похапсе, могуће, мислим, не знам, али претпостављам, јер ми смо вероватно у Зворнику «ситни» да би можда нас неко штитио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко питања?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања. Чиме се бавила Ваша фабрика, каквом производњом, производњом чега?

СВЕДОК О: Фабрика Глинице «Бирач» је производила глиницу. То је полуфабрикат који се даље прослеђује у електролизе и прави се алуминијум. Значи, на неки начин доприносила је производњи стратешких метала, алуминијум спада у стратгешке, то је било значајно да ради, а пошто је био највећи капацитет, нама су наредили по цену главе да морамо обезбедити да ради.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Имали сте, рекосте, пре избијања сукоба, 2.700 запослених?

СВЕДОК О: Па, оријентационо толико.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А након избијања сукоба, рекосте, пуно Срба је отишло, пуно Муслимана је напустило?

СВЕДОК О: Ја мислим 1.300 да је спало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте обезбеђивали производњу? Откуд људи?

СВЕДОК О: Као што су војници били по 24 сата на линији, ми смо у фабрици били по 12. Ја сам рецимо и још пар руководиоца били ту 24 сата, само што смо периодично одмарали, јер ми уместо ратног распореда, смо добили распоред да будемо у привреди и једноставно смо морали то да обезбедимо, нико није питао, како и шта. Радници да не би ишли на линију, нису се они бунили када нема плате.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то све лоцирано ту у Каракају, комплетна фабрика и комплетна производња?

СВЕДОК О: Јесте комплетна, сто хектара је круг фабрике.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је ту Циглана у односу на то?

СВЕДОК О: Циглана када се иде у фабрику Глинице, дође једно 700 метара до километар пре са десне стране, значи, када се иде из града у фабрику Глинице, Циглана је ту негде, значи.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је Циглана радила?

СВЕДОК О: Од 700 метара до километар.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је Циглана радила?

СВЕДОК О: Колико знам, јесте, јер било је проблема, прво су радили са мазутом, па није било мазута, нису могли да купе, па су се престројили на гас и онда знам, онда су се обраћали нама, пошто је фабрика «Бирач» радила на гас, да им некада посудимо неке количине и тако, па по томе знам, али нису у континуитету. Радили су на прекиде.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овде смо чули неке тврдње да су они исто имали проблема са радном снагом, физичком радног снагом, пре свега, па су обезбеђивали тако што су имали неке заробљене мушкарце муслиманске народности који су радили те послове, знате.

СВЕДОК О: Ја то не могу знати, зато што.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, не питам Вас зашто, да ли сте Ви имали такве радне снаге у Вашој фабрици?

СВЕДОК О: Ево сада ћу Вам рећи.. Ја знам шта је било код нас. Пошто сам ја био директор значи за кадровске и опште послове и на неки начин та проблематика нас се дотицала, ми смо обезбедили, када је био генерални директор на колегијуму и када су отишли колеге Муслимани да у фабрици, пошто је извозно оријентисана и људи су еманциповани, морамо обезбедити сваком раднику исти статус, јер нам је било стало да долазе и Срби и Муслимани, јер су то били људи стручни, обични,

нису то били неки обични људи, они су ишли на обуку у иностранство и то. Међутим, шта се десило? Као што је маса Срба побегло, није хтело да буде ту, ови поготово Муслимани, њих је, колико се ја сећам, негде у априлу било свега 14. Веровали или не, ја сам морао, малтене, мало, мало да пишем извештај, шта ће ту Муслимани. Па онда када смо им дали плату, исто оно како осталима, што сам ја комуњара, како ћемо дати плату, има у записнику у општини, то тврдим. На Влади када је било речи око тога, ја сам рекао, људи који раде, треба да имају плату, без обзира које су националности и ми док су ти људи били ту, ми смо обезбеђивали плату. Ја сам са њима лично разговарао скоро са свима и рекао сам, док сам ја безбедан у фабрици и они су безбедни. Када осете да нису безбедни, нека кажу где ће. Било их је који су хтели за Тузлу, било је који су хтели за Србију. Ја знам неке поименце, једноставно, свесно на неки начин, они су, неки су радили месец, неки два, у мају су углавном, нису могли, знате како? Идеш на посао аутобусом. На сваком пункту вас зауставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Контроле?

СВЕДОК О: Уђе контрола, малтретира и људи су доживљавали свашта и онда и ја нисам могао узети одговорност, да ја сада гарантујем. Могу у фабрици, маса ових је долазила на капију, нисам дао да уђу, хтели да иду да прегледају фабрику. Једном су упали и ишли су од погона до погона.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остали ми је нешто нејасно, господине Томашевићу, па само да разјаснимо. Говорили сте о Тополи, говорили сте о тој ситуацији када је прислонио пушкомитраљез, сместили су вас тамо у хотел, у собу, целу ноћ вас држали и тако даље, па сте у поступку истраге 21. јуна прошле године објашњавали да је по неком Вашем виђењу, повод томе, што су они то урадили, Топола и ти остали, био је, ево ја ћу сада цитирати, «повод је био што на тим састанцима, пар пута, ми смо се из привреде жалили да паравојска вршља, да привреда не може да ради, да људи не смеју да дођу на посао и тако даље и њима је то неко пренео»?

СВЕДОК О: Али повод.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Данас нисам баш схватио да сте тако казивали.

СВЕДОК О: Да, да, али повод је био тај дан што смо закључили да их протерамо, јесмо се жалили, али нисмо смели то предложити, јер је глава у питању. Када је дошло доведе, ми смо тај дан.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које сте се жалили, Ви кажете, ми из привреде?

СВЕДОК О: На Влади, на састанцима.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хајте, испричајте нам онда конкретно о томе, какви су разговори били, у том смислу, шта Вам то смета да функционишете?

СВЕДОК О: Када је тема функционисања привреде, позову се сви директори, без обзира да ли је он члан Владе или није и тако даље и свако подноси извештаје и онда нормални, нисмо ми само из Глинице се жалили, него и ови други. Међутим, нико није имао петље да то предложи, али када је превршило, ми смо тог дана закључили да се протерају, а они су увече нас ухапсили.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, добро, али сте имали и неких састанака пре тога, где сте се, ако сам добро схватио, жалили и то сада потврђујете?

СВЕДОК О: Било је више састанака.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На шта сте се жалили?

СВЕДОК О: Жалили смо се, једноставно, није био један случај да дођу у фабрику, хоће да види има ли Муслимана, дај спис, мораш да даш. Хоће да иде да види где су ти Муслимани, таман посла да пустимо шта ће бити. Било је случајева да су хватали једног директора, конкретно Пажина за врат, тај Челе, хтео да га обеси на бандеру и тако даље. Дођу, траже цигарете, траже горива, траже паре, траже возило. Храну и цигарете смо давали, ђаво да га носи, да купимо неки мир.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овде кажете да паравојска вршља, да привреда не може да ради, људи не смеју да дођу на посао?

СВЕДОК О: Па, јесте, знате како, ми сви имамо ограничено кретање, био је полицијски сат, а у оном времену када се крећемо, морамо имати пропусницу. Ја ако радим у фабрици, ја морам да имам пропусницу радник фабрике «Бирач».

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте на тим састанцима, у тим приликама говорили конкретно, о којим људима, којим јединицама, уколико их знате, ви из привреде, ви и остали руководећи људи, дакле, и са Циглане и са не знам ни ја шта је све тамо функционисало?

СВЕДОК О: Када је тај Челе напао тога, жалили смо се Влади, рекли смо, када је Капетана Драгана људи када су дошли, прво су напали општину, па доле, ми смо се жалили, они су рекли: па они су непосредно нас када су покушали препасти, држали под оружјем, дошли вама, па када су долазили и други, правили су оклопни воз, ја сам био на службеном путу четири дана у Италији, имали смо тамо фабрику изолита, они су направили у фабрици оклопни воз од наше локомотиве и два вагона, направили оклопни воз. Шта је са њим смерао, као да нападне Калесију ту, Бога питај. Према томе, људи су.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте на тим састанцима Владе, Привремене владе, присуствовали у смислу да су неки људи из полиције, из ТО подносили извештаје о безбедносној ситуацији, везано за објекте који су Вама од значаја за функционисање, ти електро уређаји, уређаји за електро пренос којима је неопходан за функционисање фабрике? Па, ево, рецимо, у том сегменту, дакле, нека безбедносна ситуација на територији општине и проблеми у вези са тим и тако даље?

СВЕДОК О: Било је тих, на тим састанцима често тих информација, јер је мало шта функционисало, поготову електро тај систем и ми смо имали највећи проблем, јер фабрика, практично, не би смела да остане без струје. Ја нисам у прошлом давао изјаву, да не ширим тему, али значајно је да кажем, како смо се сналазили док територијална одбрана није почела да функционише. Неће нико да чува систем, који је на путу према Тузли, окружење је муслимански живаљ и онда сам ја разговарао и молио тога електричара који је Муслиман, да буде ту, да чува, да му гарантујемо да ћемо му допремати храну, да ћу ја гарантовати и ишао сам горе у Владу, да га заиста нико не би нападао и узнемиравао и човек је ту радио једно два месеца. Када се формирала територијална одбрана, ми, ја више нисам смео да размишљам шта ће се том човеку десити, питао сам га жели ли још остати или отићи и где жели. Он је рекао да жели у Србију и он је отишао уз помоћ људи из Електродистрибуције у Србију, тако да је тако функционисало, а после је функционисало што је територијална одбрана одредила људе који су чували све те објекте.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тим састанцима Владе присуствовао Коста Ерић, да ли знате њега?

СВЕДОК О: Коста Ерић је покривао цивилну заштиту, колико се сећам био је начелник и пре рата цивилне заштите и он јесте присуствовао, али не увек, него када има нека тема.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да сте Ви видели присуство? Да ли се расправљало о некој проблематици из његовог ресора, што би рекли?

СВЕДОК О: Ја се сећам у Челопеку пред рат, када нико није хтео прихватити да буде командант одбране, да је неко њега предложио и да се човек насмејао и рекао: знате ли ви шта је цивилна заштита. Тада знам да је био, а касније не сећам се да је долазио на седнице Владе по питању, да је подносио некакав извештај.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Неђо Млађеновић?

СВЕДОК О: Неђо Млађеновић је био директор Комуналног. Он се појављивао када су се и други директори појављивали везано за функционисање, за плату, пошто општина финансира те функције и пре рата и за време рата и за гориво и шта ја знам, да би могла да се одржава чистоћа, јер је била претња епидемијом, због тога је долазио.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Услед чега претња епидемије?

СВЕДОК О: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претња епидемије, услед чега?

СВЕДОК О: Па, зато што је било, запушена и вода и канализација и ови како су упадали у стан, то су разваљивали, напоље избацивали, тако да је ту било и хране и свега.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било приче о санацији терена, бојишта, уклањању лешева?

СВЕДОК О: Ја сам чуо да, пошто када се то догађало 09. априла увече, да је било жртава, сто и нешто, да су покупљени, да су сахрањени у Казамбашчи, то сам чуо касније, али ја сам био у фабрици, не знам да ли су то Арканови људи урадили или неко други, углавном, у граду.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само везано за тај 09.?

СВЕДОК О: За тај 09., јесте те жртве, чуо сам за те жртве.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На састанку у хотелу «Језеро» у Зворнику да ли је било присутних и ван територије Зворника?

СВЕДОК О: Било је из Малог Зворника, био је Обреновић, тај капетан Обреновић. Не знам да ли је још неко био. Значи, били су Срби и Муслимани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком својству су ти били, знате ли у ком својству су они били на том састанку?

СВЕДОК О: Извините, ко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти ван Зворника што су били?

СВЕДОК О: Па, ево знам за Обреновића, њега су позвали зато што је имао негде лоцирану ту јединицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а ови други, знате ли?

СВЕДОК О: Па, други неки су углавном били, колико знам сви из Великог Зворника, и Срби и Муслимани, колико се сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи није више било?

СВЕДОК О: Био је повећи скуп, било је ту пар директора, могао бих се већине сетити, али могао бих набројати петнаестак људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, није битно. Да ли су одржаване седнице Скупштине Српске општине Зворник, када се формирала Скупштина Српске општине Зворник и да ли су после одржаване седнице Скупштине општине Зворник?

СВЕДОК О: Јесу и слати су материјали, позиви и тако даље да то може да се све репродукује, то има у општини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута је одржавана седница?

СВЕДОК О: Па, право да Вам кажем, у просеку, можда, није то било нешто одређено, некада у два месеца, оријентационо тако, али мислим, ти подаци, једино су за те седнице долазили позиви и у коверат материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на период да се ограничимо. Када мислите, у ком периоду, да ли у мају, јуну или после, када је овај сведок Н, кога сте поменули, постао председник Извршног одбора? Тада или мислите, мај, јуни?

СВЕДОК О: Што се тиче Скупштине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Скупштину општине, не мислимо на Владу, него на Скупштину?

СВЕДОК О: Не знам када је прва седница Скупштине, она је кренула у том периоду, али не верујем да је била, отприлике, да ли је био мај, то не могу тврдити. На крају могу то реконструисати, негде вероватно имам те материјале, тако да јесте то почело да функционише, ми јесмо позивани, али кажем, ти материјали имају сви у општини, могу се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јесте ли Ви сигурни, пошто сте се у вези тога изјашњавали, па се може извести закључак да су седнице Скупштине општине Српске општине Зворник одржаване и одмах после њеног конституисања и формирања, јесте ли у томе сигурни или нисте сигурни да су у том периоду биле?

СВЕДОК О: Па, нисам сигуран, јер, пазите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, нема потребе.

СВЕДОК О: Пазите, она је конституисана и општина и Скупштина није функционисала, него пред рат, оно када су на Палама и шта ја знам, прогласили Републику Српску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знам, објаснили су нам други сведоци, него Ви сте нам овде то у одређеном смислу порекли, па сам желео да видим да ли сте Ви сигурни у то што сте порекли или нисте. Кажете да сте имали негде око хиљаду и нешто, је ли тако, запослених, да су они имали одређене пропуснице. Ко је те пропуснице издавао, ко је Вама конкретно пропусницу издао?

СВЕДОК О: Те су се пропуснице у почетку у општини, па у СУП-у, па после у територијалној одбрани давале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете, начин, да ли сваки радник мора отићи да узме пропусницу за себе лично или то може да уради директор за све своје раднике

СВЕДОК О: У почетку је било лично, а касније смо ми достављали спискове, јер је било компликовано лично, тако да је касније могло и уз списак запослених, пошаље се допис и овери се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На тој пропусници, да ли је писало време важења и да ли је било неког ограничења у погледу ноћ и дан?

СВЕДОК О: Ја мислим да је било ограничење, пошто је био полицијски сат, а време важења чини ми се да није, али су они периодично тражили да се занови, тако да се периодично морали ти спискови понављати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ове пропуснице исте садржине су биле дате и Србима који су радили у Глиници и Муслиманима, тих колико је било?

СВЕДОК О: Ја мислим да је у почетку било за све исто. Нисам био у прилици да проверим, али мислим да је исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значи у почетку, а касније?

СВЕДОК О: Зато док су били и док их је био један број, на крају рекао сам да је било њих четрнаест, касније, једноставно, људи отишли, значи, када се ишло појединачно да се узимају те пропуснице, ја колико се сећам, биле су исте. Касније су остале само за Србе, јер су Срби сами и остали у граду и у фабрици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о седницама Владе и о томе шта се расправљали на седницама Владе, па сте онда казали да није се баш на Влади причало о иселјавању Козлучана, Дивичана и тако даље, каже, можда је то било на ужем телу Владе. Које је то уже тело Владе, на кога то мислите?

СВЕДОК О: Ја мислим оно што сам малопре рекао. Није то ишло све према Влади, него су ти ужи кругови СДС креирали политику. Е сада, ту је могао да буде присутан само члан СДС. Шта је договорано, како је договорано, заиста ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да некога, ко је био члан Владе, а био је члан СДС, кажете?

СВЕДОК О: Ко је био члан СДС? Па, били су значи Стево Радић, био је Драган Спасојевић, био је Брано Грујић, Мијатовић Јово, Јово Ивановић, ето, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред Вас који, разумео сам, нисте били члан СДС; да ли је још некога било ко је био члан неке друге странке?

СВЕДОК О: Чини ми се да Радосав Перић није био члан СДС; чини ми се да је био он, директорица школе Олга Андрејевић је била одборник испред бивших комуниста, када је било школство, понекада је присуствовала, добро из здравства, они нису били позивано, него само када је, не знам да ли су били чланови било које партије или нису, тако да није, значи Влада није била искључиво да буде по линији СДС.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о томе ко Вам је све правио проблеме, поменули сте и Капетана Драгана и кажете, док они нису протерани. Ко је протерао Капетана Драгана и његове те припаднике?

СВЕДОК О: Па, због тога што су они напали општину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не због чега, него ко?

СВЕДОК О: Ево, дошао је Карацић, Младић хеликоптером у Зворник, одржали састанак после хапшења оне групе која је затворена и скупили су нас све у малу салу у општину и добро изрибали, да једноставно смо сви неспособни, највише је «попио», ко је имао највећу функцију, Брано, па редом и одборници и посланици и то и било је речи чак да нас треба похапсити, не само сменити и онда између осталог, док траје такво, да кажем, «рибање» и дрил са те стране, улази неко, Маринко је обезбеђивао, начелник СУП-а и каже да Капетан Драган хоће да уђе и да се обрати Карацићу и Младићу и њих двојица су седели и договарали се, онда кажу, нека уђе и он улази и каже стројним кораком подноси рапорт и каже ко је, шта је и жели да се обрати и тако даље и тако даље. Међутим, генерал Младић га је оштро примио. Он се жалио на нас да му нисмо дали подршку, да он као у Книну што је обучио «книнце» хоће нас да обучи, да он нема ни услова материјалних, нити финансијских, да смо ми неспособни, издајници и он тражи помоћ, подршку. Генерал Младић је рекао: ја сам дошао у Книн после вас, сви сте побегли и чуо сам о вама много лоше. За два дана ћу скупити информације и одлучити шта ће бити са

вашом јединицом, за два дана, уствари, трећи дан они су отишли из Зворника. Претпостављам да те информације које је добио генерал Младић нису ишле њима у прилог, јер су они, наређено им је, или протерани или им је наређено да оду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте именовани за председника Комисије за размену, па сте онда ишли први пут у Шаторовиће и враћате се, кажете, да сте, да је Комисија реферисала на Влади о томе шта се тамо догађало. Па, ко је то реферисао? Ви као председник Комисије или неко други?

СВЕДОК О: Ја и Риђошић. Риђошић је секретар, он је, рекао сам, радио у СУП-у, има човек мало више искуства, а логично да је и њему припадало, оба двојица смо на неки начин. Он је поднео извештај, да нисмо ништа урадили и онда је закључено да се обратимо у корпус и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су, када сте Ви дали њима списак Комисији представника Муслимана, да су они Вама тражили и списак за Муслимане из Дивича, из Ђулића и тако даље?

СВЕДОК О: Они су рекли сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли о томе рекли, шта они Вама траже, на Влади?

СВЕДОК О: Јесам. Међутим, речено је, немамо ми шта понудити, ви се обратите у корпус доле и баш су нас упутили на тог Јовику, нисам га ни знао. Касније сам га упознао, да се види шта се може и има, нека они одлуче да ли има кога да се да и нисмо ни од кога добили никакав списак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И конкретно, да ли је на Влади речено да тих из Дивича, из Ђулића и других места нема?

СВЕДОК О: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него?

СВЕДОК О: Него, рекли су, немамо ми шта понудити, ви изволите обратите се доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, једна овако неодређена?

СВЕДОК О: Нема шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али само да, мислим да нису оптужени наши, нико од њих био на Влади, како сте рекли, на тој Влади после?

СВЕДОК О: Нисам разумео, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од оптужених био на Влади, Бранко Грујић, Марко Павловић, на тој Влади, када се причало, после Шаторовића или не? Ја сам Вас то питала.

СВЕДОК О: Тешко је то лоцирати, али логично је, Брано је водио састанке, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било пре оставке или после?

СВЕДОК О: То је било пре оставке, он када је поднео оставку. Пазите, не, не, после оставке Брано није био. Онда је Перић био, Перић је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време што пита Тужилац?

СВЕДОК О: То је у доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тог хапшења или пре?

СВЕДОК О: Само моменат. Догађање на Каменици, догађање када је хапшење, после тога формира се комисија, ми смо већ поднели оставку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас тако разумела.

СВЕДОК О: Перић када је, да, када је Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја.

СВЕДОК О: Да, када је Перић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам разумео, и Ви сте поднели оставку, па сте после?

СВЕДОК О: Први сам ја поднео и то у писаној форми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И после сте ишли на Владу. Да ли је и Брано поднео оставку, па је ишао на Владу или није?

СВЕДОК О: Ево овако. Мени је било, пошто сам ја видео да је малтене та ноћ ми је била дуга као година, ја сам мислио живи нећемо дочекати. Ја сам само чекао оно када су ме пустили, да одем што пре у општину, да напишем папир, написао сам на једну страницу зашто подносим оставку. Нисам залазио у то да ли ће Брано и остали. У 10 сати сећам се, била је седница, ја сам рекао да сам поднео оставку, да то више не може да се поднесе, јер, једноставно, нема човек услова за минималну егзистенцију. Брано је рекао, и ја подносим, сви су онда прихватили, тако да су они колективно то предложили и закључили. Нису појединачно писали. Ја сам пристао на то и ја колективно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел после тога Брано долазио, председавао Владом?

СВЕДОК О: После те оставке, само када је, ја мислим да је тада Перић, био је проблем ко да прихвати, да ли је на тој седници Перић или су га убеђивали, дан-два, не могу да се сетим. Није хтео нико прихватити, стварно. Мислим да ни Перић није одмах, нисам сигуран, углавном, или тај дан или за дан-два, Перић је као ВД прво, вршилац дужности, па касније, ја не знам ко му је продужио, чини ми се да је после или је стално био, док није смењен, он је после смењен Перић, сменила га Скупштина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је пекара било, мислим на објекте, пекара у Зворнику пре рата и ко је држао те пекаре?

СВЕДОК О: Па, ја не знам, право да Вам кажем, било их је неколико, али Брано Грујић је имао на главној улици, чини ми се на два места, «Црна Гора» се звала и добар му је био хлеб, тако, док није постао председник СДС, куповали су и једни и други. Када је постао председник СДС, опао му је промет за све Муслимане, а било је и бошњачких, знам да смо куповали лепиње када им је Бајрам, да су им добре, било је ту у центру неколико, али Брано је био највећи произвођач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту у току рата било после неког укрупњавања, да тако кажем, односно сажимања тих пекара?

СВЕДОК О: Ја колико знам, на овај начин као што је онај хтео да пржионицу ону, да је то све опљачкано, однето, куд, шта, како, не знам. Ја сам пар пута пекао код Бране, пошто добро пече, осим хлеба и јагњад и прасад и тако даље, за неке свечаности, иста опрема му је била, верујте ми и пре рата и сада. То се може установити, оно што јел онде у Зворнику, иста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, сведок је говорио о 06. априлу, о састанку, мултиетничком састанку. Да ли је пре тога датума или после дошло до раздвајања на српски и муслимански део МУП-а Зворник?

СВЕДОК О: Већ је он био раздвојен. Само смо дошли на састанак мултиетничка, већ су били се раздвојили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, били су раздвојени, а опет сте ишли заједно, возили се и тако даље? Добро, то сте рекли.

СВЕДОК О: Знате како, то је тако једна ситуација.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли он може да каже, када је формирана Српска општина Зворник, којој је био председник Јово Мијатовић, датум неки, отприлике, када је то било?

СВЕДОК О: Не могу да се сетим датума.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је помињао, то се десило пошто је повраћена Скупштина српска на Палама?

СВЕДОК О: Ја мислим да је тај редослед и знам да је он за председника Скупштине, а Јово Ивановић за председника Извршног одбора, а нису они преузели, мислим, ту функцију, јер то није функционисало. То је само донета одлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било пре рата?

СВЕДОК О: Да, донета одлука.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре рата на Зворник донета одлука? Да ли је та српска општина Зворник имала владу или извршни одбор или тако неки орган?

СВЕДОК О: Мислите, пре рата?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, када је формирана?

СВЕДОК О: Није пре рата, него су нас позивали, ево овако, у Челопек, скупи нас се по тридесет, ви сте одборници, ви сте посланици, ви сте директори, ви сте из СУП-а. Шта да радимо, ево ситуација, на првом састанку у Челопеку када је Брано отворио роковник и каже: имамо информацију «зелене беретке» су на Кули, добро, кажем, то је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, одговорили сте, добро. Е, сада, да ли је та пре рата, да ли је та општина српска уопште функционисала, да ли су њени органи функционисали? Не мислим да ли се састајала скупштина, него, да ли је функционисала? Ако је функционисала, због чега се онда појављује, ако постоји српска општина Зворник, због чега се појављује Кризни штаб, због чега се појављује Привремена влада, касније Извршни одбор и тако даље?

СВЕДОК О: Знате шта, то практично ништа није функционисало. У једном периоду чак су биле и САО неке, слично као тамо у Крајини, то је формирано, па су звали министра, хоћу да кажем био је један кошмар и онда морало је нешто да функционише. Онда скупе људе и кажу, ви сте Кризни штаб, ти си директор, ти си одборник, ти си посланик, ти си начелник СУП-а, ти. То је тако функционисало. То нешто формално, да кажем, то је тако, има Влада, по Статуту, једанаест чланова.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Какав је однос, изгледа је функционисало само убијање. Какав је однос између Српске општине Зворник и Кризног штаба, рецимо у то време када је формиран Кризни штаб? Ко је важнији?

СВЕДОК О: Ко је важнији? Па, када је био Кризни штаб, рекао сам, није, тада је још, значи, још су били Муслимани у граду и држали су се састанци у смислу ово што сам рекао да су тражили ко ће бити командант одбране и тако даље, јер прети да буду нападнути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у то време општина функционисала, када је био Кризни штаб?

СВЕДОК О: Јесте, Абдулах водио састанке, Јово Ивановић ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после '09. априла, јел и даље, сада је Кризни штаб?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: После 09. априла, зашто привремени, Привремена влада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна, да мисли да је у мају, сада је рекао на крају, на питање Туџиоца, да не зна када је први пут поново заседала права општина, на челу са Јовом Мијатовићем?

СВЕДОК О: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Она је значи формирана, али нема органа, не функционише?

СВЕДОК О: Па, није функционисала и онда је профункционисала, али има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко време када паралелно функционишу Привремена влада и општина, на челу са Мијатовићем? Јел било нешто тако, да ли знате, да сте Ви ишли на састанак Привремене владе, а да постоји и општина, да се и ту неки састанци дешавају?

СВЕДОК О: Пазите, састанци Привремене владе се држе у општини. Општина има своје функционере који професионално раде и она функционише независно од Владе и практично она врши посао и функцију, сви ти ресори у општини, зна се који имају, према томе, општина је независно. Ми смо практично требали да будемо можда неки орган, ето да се скупимо и да се на неки начин и та општина изјада и пренесе нешто на нас, јер ништа није функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била Скупштина општине, оног заседања?

СВЕДОК О: Није, није, Скупштина, колико се сећам, није тада одржавана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете да је Јово Мијатовић?

СВЕДОК О: 82 члана је Скупштина после бројала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је први пут таква Скупштина била, са 82 или већ не знам колико?

СВЕДОК О: Не могу да се сетим, али је имала 82 члана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је она први пут имала састанак?

СВЕДОК О: Па, не знам, нисам знао да ћете ме то питати да спремим. Има у општини сигурно записник.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам добро чуо, рекао је да су неки, поменуо је неко име, али нисам чуо, ко је хапсио ове паравојне формације? Рекли сте да је дошао са Пала неко?

СВЕДОК О: Каришик довео специјалну јединицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Каришик неки? Мислио са није онај, добро, добро.

СВЕДОК О: Не, не, довео неку специјалну јединицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато, када је формирана Војска Републике Српске у Зворнику?

СВЕДОК О: Не знам, знам да је био Благојевић, чини ми се први командант, али не знам датум.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На питање председника већа, да ли зна за заточене у Техничком школском центру, он је рекао да је чуо, да је требало да се људи размене преко Тузле, да оду у Босну, а да је то неко спречио, да је то вероватно било са Пала. Од кога је то чуо?

СВЕДОК О: Пазите, нисам рекао да је било вероватно са Пала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Неко је са Пала то стопирао, тако сам ја забележио.

СВЕДОК О: Око размене имовине са Пала је стопирано, а претпостављам онда по тој логици, да је вероватно и то, али, нисам ја нигде био присутан да видим папир и да чујем, али претпостављам, али претпоставка.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На основу, од кога сазнаје да, за то што сте рекли, од кога сте сазнали у вези са Техничким школским центром, са тим исељавањем?

СВЕДОК О: Нисам ја, укупно исељавање, нисам ја рекао конкретно ни за било који. Ја сам рекао да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли сте сазнали од некога да се ово десило, ово што сте рекли, тако сам Вас ја разумео малопре?

СВЕДОК О: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао конкретно, није, није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ко Вам је рекао да су ови Дивичани пребачени у Челопек, ухапшени, од кога то сазнајете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни то рекао, колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, говорио је о Дивичанима, њему је познато да су у Челопеку били Дивичани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, само касније, из прича, није, у то време, није рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На питање члана већа, судије Крстајића, рекао је да 09. априла погинуло сто људи у Зворнику? На основу чега то знате?

СВЕДОК О: Ја сам рекао око стотињак.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Стотињак? Откуд то знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, на дан?

СВЕДОК О: 09. априла, то су увече била догађања, кажем, био сам у фабрици, али сам касније чуо, мислим живи се у тој средини, прича се, да је негде преко 100 тела скупљено, да је то био задатак Комуналног и да су сахранили на Казамбашчи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све у граду скупили или и на линији?

СВЕДОК О: То је као град и као ближа околина, стотинак, да ли је сада сто, чини ми се можда 114, ево сада прошле године, направљено је спомен обележје.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, али, од кога сте то чули?

СВЕДОК О: Био сам присутан када је то постављено и чини ми се да се спомиње 114.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, када сте то чули, од кога сте то чули?

СВЕДОК О: Па, чујте, од кога се чуло у Зворнику, конкретно, ја не могу рећи чуо сам од Јанка или Марка, ако се нешто догађало, причало се, али нико није дошао мени да каже, е знаш, рекао ми је тај и тај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја Вас то питам, зато што у досадашњем току поступка сасвим је другачија ситуација, много је мањи број људи који су погинули. Навели су људи који су били у контакту, па зато питам, рекли сте мало већи број. Добро, немам више питања.

СВЕДОК О: Ја не могу тврдити, ја сам то чуо, па зато кажем, не може бити тачно то што ја кажем, то сам чуо, али кажем, мало мање, мало више, али на Казамбашчи има спомен обележје, има тачан податак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу конкретно два, три питања да поставим. Поменули сте полицијски час. Ко је контролисао ту забрану кретања и када је то, да ли можете да се сетите и да нам кажете, када је то успостављено?

СВЕДОК О: Па, одмах после тог 09., то је полиција контролисала те пунктове, а могла се кретати војна полиција, јер било је доста Срба који су бежали, нису хтели да се одазову општој војној мобилизацији, када је проглашена, а касније паравојска, као што је, што сам имао питање, када су Велибора, и они су поставили где су хтели пунктове. Полиција је постављала по неком систему, а ови су постављали, јер њима је било интересантно да контролишу оно што њих интересује, а једино се могао

после полицијског сата кретати полиција, војна полиција и паравојску, нико није ни контролисао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Од када је била та војна полиција, можете ли нам рећи?

СВЕДОК О: Када је формирана бригада, то су они са белим опасачима.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колега Вас је питао, да ли отприлике знате за ту војску зворничку, Ви сте рекли да не можете тачно датум, али да ли можете бар месец да кажете?

СВЕДОК О: Када је формирана?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да?

СВЕДОК О: Знам да су нас скупили пуна сала била Скупштине општине и седео је Брано Грујић, Марко Павловић, у средини Благојевић, представили су га, данас се формира Зворничка бригада, за команданта се именује Благојевић, ако се не варам. Не могу да се сетим датума, јер тада је ето на неки начин, није то била ни скупштина, ништа, скупљени сви, да једноставно има легална војска која ће то све контролисати и увезати, тако је то представљено тада нама.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, ни месеца, ни догађаја, неког приближно?

СВЕДОК О: Ја то негде имам записано, али, верујте, бојим се да, али има то, може се.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Говорили сте о МУП-у. Да ли знате, како је функционисао МУП?

СВЕДОК О: Па, он је био подређен МУП-у на нивоу Републике Српске, постојао је горе министар.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је било формирано неко тело на том вишем нивоу, органи неке власти?

СВЕДОК О: Па, знате како, били су неки министри горе на Палама и тако даље, који су то координирали, а овамо је био начелник, па је једно време био неки Мијић, па после је био Маринко Василић, ја не знам после њега ко је био. Значи, постојао је начелник полиције.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сведок је говорио да је ово што је чуо, везано за, мислим да се зове Буљубашић Абдулах, возач генералног директора, да се причало, да је злоупотребио аутомобил генералног директора за превоз оружја, ако сам ја то добро разумео, а да ли се причало да је био некакав покушај или намера атентата на директора Субашића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суботића.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Суботића, извињавам се.

СВЕДОК О: Знате како, Јефто Суботић је био један угледни привредник и господин кога смо сви ценили, али није се он са нама директорима дружио, он је пословно, значи, није се испољавао у смислу да нешто прича. Ја нисам био у прилици, он је био до јуна 2003. године, ја сам био сарадник, никада није испричао да је био покушај атентата на њега. Верујем да је био покушај, да би испричао, јер је толико затворен човек, али у мом присуству, мени, мада нисмо били блиски, онако, пословно смо коректно сарађивали, али ту причу ја нисам чуо од њега, ни од некога другог, да је био покушај атентата.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Зато што смо током поступка нешто тако чули, па. А да ли одржавате сада контакте са директором Јефтом Суботићем?

СВЕДОК О: Па, чујте, један угледни привредник који је у доба Анте Марковића био најуспешнији привредник и добио награду југословенску, мени је част да ми је

био директор, иако је у пензији. Ја се понекада чујем, он живи у Београду, у пензији је човек, додуше лошег здравственог стања, имао је неке операције, према томе, из чисто онако, како здравље, али то можда у години дана пар пута, чисто да човек не мисли, заборавили смо га, јер тако обично буде.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не знате на којој је адреси у Београду?

СВЕДОК О: Не знам која је адреса, негде има телефон, није проблем, али адресу не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Хвала лепо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих питао сведока само да се изјасни, колико су они у то време имали под том радном обавезом радника у Глиници, значи, мај, јуни?

СВЕДОК О: Знате како, са 2.000 оно што сам рекао, то је спало на 1.300. Међутим како су ратна дејства била жешћа са обе стране, притисак је био да се што више, ми смо стално имали рат, да што више задржимо радника.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Моје је конкретно питање сада.

СВЕДОК О: Када кажете, мај и?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мај, јуни, колико је ту?

СВЕДОК О: Па, ја мислим да није, да се вртело ту негде можда око 1.000, јер пуно их се није вратило, а већ су неки мобилисани и стално је то био проблем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада ови, једни су, кажете, мобилисани?

СВЕДОК О: Да, а други су у радној обавези.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Под радном обавезом? Е сада, колико је тих под радном обавезом било у фабрици?

СВЕДОК О: Управо, под радном обавезом негде до 1.000, да би одржали нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остали су на фронту.

СВЕДОК О: Остали су на фронту.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК О: А онда су се периодично мењали, па их мало пусте, па узму друге и тако.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико их је отишло из Глинице на фронт, да ли му је познато, значи, радника је остало толико и толико, схватио сам Муслимани су отишли, отишли су неки Срби, остали су сада ови. Е сада, под радном обавезом је кажете 1.000. Колико је сада ових који су на линији?

СВЕДОК О: Чујте, периодично те мобилизације и купљење и шта ја знам, ми смо морали за сваког радника да напишемо образложење, тај шеф да напише и да ја то скупљам, ово је инжењер, овај је машинац, овај је електро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, колико их је било на фронту?

СВЕДОК О: Па, тешко је рећи, али, значи, можда је пар стотина, значи та разлика, оно 1.300 је колико се сећам остало, али, то је варијало од 900 до, шта ја знам, 1.000, јер људи су морали, једноставно.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, у општини, да ли је постојала радна обавеза или су сви ишли на линије?

СВЕДОК О: Пазите, ко је био војно способан, морао је да се одазове, а ако не, дође војна полиција да га води. Остали који су били неопходни у привреди, морало се писати, који нису били војно способни. Рецимо, ја нисам, имао сам неки здравствени разлог и мене су пар пута, када им зафали, па сам морао носити лекарску и тако даље. Према томе, или радна обавеза или војна обавеза. За мушкарце није било другог. Значи радна обавеза, идеш у привреду, не радиш осам сати, него колико треба, по дванаест, има плате, нема плате, радиш, али људи ћуте да не иду на ратиште.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. А колико је, које су још фабрике, да кажем, морале да раде?

СВЕДОК О: Па, практично су у почетку све радиле, али како је време одмицало, мало, помало су стајале. У почетку су оне све радиле.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био на линијама онда? Ко је држао те линије?

СВЕДОК О: Чујте, те линије нису одједном успостављене, него како су успостављане, све је требало више људи и онда се купило и онда је долазило и због пљачке, да фирме не могу да раде а и због тога што нема људи, мало-помало је дошло до тога. Знам да је Глиница радила и можда пар фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у борбама учествовао, ко је био наоружан, које групе све?

СВЕДОК О: Шта, ко је у борбама учествовао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК О: У борбама су морали учествовати ти који су били на линији, то су значи били војно способни, учествовали су неки интервентни водови, који су били као мало боље обучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије су то формације се бориле?

СВЕДОК О: Пазите, проглашено је да се формира Војска Републике Српске, проглашено је да се формира бригада. На челу бригаде командант, он има све те институције, мобилише, има спискове, они су преузели из народне одбране спискове, Муслимане, на страну Србе и онда они зову и мобилишу и распоређују. Борили су се сви они војноспособни на линији, бар је тако била.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Конкретно је питање, да ли су имали потребе за добровољцима, с обзиром да кажете 1.000 радника вам овде ради, хиљаду, четири чете?

СВЕДОК О: Није било ни довољно радника, ни довољно бораца. Линије су биле огромне, малтене као да смо Кина. Према томе, није било ни једног ни другог, а за добровољцима, да ли је било потребе, ја лично, да ме неко питао, не би никада позвао да нас неко други брани, али на Влади није било да ми њих позивамо. Имам утисак да су они дошли са хрватског ратишта, једноставно, тамо завршили своју мисију и дошли овамо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, ти Ваши радници, јел њима било боље, јел постојала воља код њих, да кажу, е нећу да радим, хоћу да идем на линију?

СВЕДОК О: Никада, па морали су, ја сам гледао очима како двојица полицајаца га воде присилно. Није, па ко је хтео да иде на линију, нико, сигурно. Ми смо ту имали силних проблема, па је било да се дигне морал, нахватају директора, био способан, не био, пар пута се и мени десило, па проведем седам дана, носам папире, неће нико да види, да нисам служио војску, не знам, руковати оружјем, нико те не пита, баца те у ров. Ако имаш среће да нико не нападне, останеш жив, а ако неко нападне, буде свашта. Тако су и ови у Каменици гинули.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажете да је било хапшење јединице «Жutih оса» и концидирало је то све са пуцањем ове линије код Каменице горе.

СВЕДОК О: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како Ви то доводите у везу?

СВЕДОК О: Ја сам то касније довео у везу. Не може бити нешто то случајно, то је први велики пораз на подручју Зворника, где је много људи изгинуло, где је пробијена линија, где су дошли иза леђа, да су команду ухапсили, само командант се некако извукао бежанијом, а да је истовремено у Зворнику, из Зворника не може

нико да пошаље помоћ, да се људи спасу, да се повуку, јер једноставно, хапси се, забављају се, туку се, једноставно, по мени немогуће је случајно.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је у том месецу мају, јун, јул, постојала опасност да дође до сукоба између, ајде да кажем, на тој српској страни, једних против других и тако даље?

СВЕДОК О: Јесте, јесте, то се осетило.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које су то стране биле?

СВЕДОК О: Пазите, у СДС иако ја нисам члан био, неки људи су били умеренији, неки су људи били тврђе линије, значи само ту, у војсци, неки су људи били умеренији, неки нису, у полицији и сада пазите, Брани су узимали једну по једну функцију. Био је и председник општине и председник СДС, па после није председник општине, па није председник СДС, а оно када је био председник Владе, поднео је оставку. Значи, једноставно.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада конкретно питање. Након, кажете, дошли су, ја сада више и не памтим, мислим сви смо чули, то је неспорно, једно хапшење, друго од стране, не знам Жуће, па дођу ови, па ишамарају и тако даље, овај Топола ставио митраљез. Да ли је Брано Грујић имао ауторитет?

СВЕДОК О: Чујте.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, у граду, да ли су сви знали за то, да ли су сви знали, грађани, борци, полицајци, да су то радили Брани Грујићу, Василићу, Марку Павловићу и тако даље?

СВЕДОК О: Ни једна институција, ни један појединац није имао ауторитет да је могао да стане и да каже, то треба овако, хајде да се организујемо или да се испречи пред овим хаосом, тако да није ни Брано Грујић као појединац имао толико.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, да ли је Влада могла да као збир тих институција, за које Ви кажете да нема ауторитет, могла да било шта учини да се супротстави, значи, да ухапси некога, ово што је председник већа питао, оно што би све било у једним нормалним околностима?

СВЕДОК О: Ја мислим да није, јер су они хапсили ове челне, рекао сам које. И ја сам то доживео тако, да није било интервенција одозго, а вероватно да се није то десило у Зворнику, па Каришик похапсио, не би се ни ми решили Капетана Драгана, ни ових, него би се они решили нас.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада само још једно питање. Рекли сте, и ако ово није политичка дискусија, али морамо ући у тај део, рекли сте да код тог хапшења, да су Вам дали карактеристику, Вама, Брани Грујићу, Анђелку, не знам Павловићу, кога су још хапсили, да су рекли да сте ви комуњаре, да вас треба сменити, да сте издајник. Шта је то у том контексту онда значи, да сте ви такви какви сте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома су то рекли, комуњаре?

СВЕДОК О: Пазите, Брани нису рекли да је комуњара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја то схватила.

СВЕДОК О: Него да је издајник српског народа, а мени су рекли да сам комуњара и Маринку су рекли да је комуњара, а Брани знају да је био председник СДС, њему су рекли да је издајник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Павловић није био тамо?

СВЕДОК О: Није, он је био раније хапшен са Браном, али ја нисам присуствовао томе, не знам шта се догађало.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, да ли су они Вас сматрали умеренијима, Вас, Брану Грујића и ове челнике тих институција или су они били умерени?

СВЕДОК О: Пазите, ја мислим да Брано спада у умереније, а ја као припадник реформских снага, на чијем челу је био Анте Марковић, пред рат, можете замислити, то је горе него комуњара. Тада је глава била у питању. Ако си комуниста имао функцију, могао си је изгубити. Сви официри који су били комунисти, били су смењени, зато што су постављени неки месари, неки, не знам ни ја шта, а ја сам имао још гори епитет, само срећом они нису знали, та паравојска, јер они нису одатле, да су још то знали, ја мислим да би завршио ја одмах ту.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте током данашњег излагања рекли да нисте ни смели да будете у стану где сте живели, у канцеларији, тамо је био пољски кревет, да сте ретко излазили. Па, реците ми, да ли је Вас могла полиција да заштити тамо, да кажете, ево ови ме претресају, ту неки Топола и не знам ко, хало, Маринко, позиви полицију, овде да ме заштите, ови ће да ме убију или ухапсе ту или тако?

СВЕДОК О: Није могао да ме заштити. Једном смо спавали у хотелу, негде ту на истом спрату, Брано, ја и Перић, не знам ко још, чини ми се Маринко, када је убијен доктор Видовић, када су требали нас, то је био први покушај, спавали и чувала нас доле полиција. Једноставно, нигде нисмо били безбедни. Дошли смо у хотел да нас неко сачува, јер ће неко да нас побије.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел Вас сачувала полиција?

СВЕДОК О: До ујутру јесте сачувала, међутим, мало је фалило после извесног времена, али не може сачувати, полиција има свој посао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су ови полицајци, да кажемо тако, јер ми морамо сада мало и ту психологију да уђемо, сви имају пушку. Да ли су ти полицајци били спремнији од ових, тих паравојних, како их Ви зовете или су ови? Ко је имао у том мушком, војничком смислу, ко је био храбрији? Сви имамо пушку.

СВЕДОК О: Ја мислим да се ту не ради о храбрости. Људи на подручју општине Зворник, Срби нису били за рат. У Малом Зворнику смо гласали и Брано Грујић и ја, и сви, и Муслимани и Срби за договор. Када се то почело догађати, нико није хтео у војску. Нишки, то му је надимак, одакле је, вероватно из Ниша, је у том истом Чelopeку, те Челопечане, мушкарце, скинуо у доњи веш, чак неко каже и без. Ето, то је та прича, нећеш у војску, онда скини да обрукаш, мораш да идеш у војску.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада то Вас питам, не питам Вас о храбрости, да ли сте ви хтели да ратујете са Муслиманима или нисте, то је, него Вас питам, у том међусобном дуелу, тим међусобним конфликтима, сада кажете пример Чelopeк, да ли се могао неко побунити тамо у Чelopeку против, да каже, овај је дошао и све мушкарце, тера их голе, не знам да трче, шамарају, дошао неки Нишки, да ли је био тамо неко ко каже, еј стани?

СВЕДОК О: Има онај израз, није наш домаћи, «пси рат», ако је негде неко ратовао, ови су ратовали, ево кажем, видео сам стицајем околности скоро, када је око Вуковара и оних догађања, да је део можда и већи део дошао овамо. Они су се окалили у борби, и сада ти су имали предност у односу на оног који није метка опалио и ми смо били у страху сви. Једноставно, били су обучени, спремљени за рат.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда објашњавате да онда ови са Пала дођоше тек тамо на крају? Зашто сте раније није звало? Јел имате неко објашњење?

СВЕДОК О: Ја колико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ови не могу локални?

СВЕДОК О: Брано је покушавао, међутим, Брано није имао велики утицај, не знам зашто, код Карацића и Крајишника, имали су већи утицај Јово Мијатовић, Ивановић, Стево Радић и Драган Спасојевић. То је по линији СДС, зашто, како, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је покушавао?

СВЕДОК О: Па, он то зна. Ја знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви шта знате?

СВЕДОК О: Па, на седници Владе најмање је једно два пута се жалио када нема ових, мада, да једноставно нема подршку, тако да ми нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих када нема, нисам схватила?

СВЕДОК О: Па да нема са Пала подршку, да нема подршку са Пала, а ово се не би вероватно ни одиграло, да није била таква ситуација, каква је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта се жалио њима, па нема подршку?

СВЕДОК О: Управо на једно хаотично стање, где треба да добије подршку да се уведе реда и да функционише и полиција и војска. Није то функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете ништа се ни не дешава, Ви да знате. Јел он знао нешто више од Вас?

СВЕДОК О: Зна, па нормално, једноставно, био је на таквом месту, вероватно су њему прослеђивали информације, шта функционише, шта не функционише, шта се дешава, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви знали да је Брано имао потребу да раније зове те са Пала, пре те вечери, када су Вас затворили у хотелу?

СВЕДОК О: Ево, ова ситуација када смо морали да спавамо у хотелу, да нас чува полиција. То је била ситуација алармантна, али нису ови одреаговали. Брано је обавестио њих, али нисмо им били вероватно интересантни у том моменту да пошаљу тада специјалну јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него баш тада на крају?

СВЕДОК О: Да, да се није Велибор жалио, да није дошло у питање да пукне линија, да изгину људи, вероватно не би они ни дошли, када је изгинуло пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто друго да се дешавало, да ли би дошли?

СВЕДОК О: Па, ја мислим да они нису имали пуно тих специјалних јединица, нисам сигуран, пошто је ратиште било развучено, нисам сигуран у то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу долазили неки други полицајци ван Зворника, ту? Кажете, Маринко је имао надређеног у Бијељини? Да ли је неко некада из Бијељине дошао?

СВЕДОК О: Пале, колико ја знам, то је нека хијерархија, Бијељина и Пале, али нисам виђао осим ове специјалне Каришикове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неко некада из полиције на седници Владе рекао да се зове неко појачање, нека полиција из Бијељине, да они не могу да организују ред? Ко је дужан да одржава ред у граду?

СВЕДОК О: Да одржава, под бројем један, полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли полиција каже на седници Владе, морамо да зовемо неку јачу полицију, неку изнад нас или кога? Ко је непосредно претпостављени у рату том Маринку?

СВЕДОК О: Па, вероватно по хијерархији министар полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао некада тај Маринко, да зовемо министра полиције да дође овде, пошто ми не можемо, хаос, кажете?

СВЕДОК О: Не сећам се да је то рекао, али било је да присутно да је тешко владати ситуацијом, да једноставно, јер пазите шта се дешавало. У недостатку

војске, купили су и полицију и бацали на линију, тако да није некада било ни полиције у граду, скоро никада, баце их на ратиште, онда су били незадовољни и баш када се то догађало у Зворнику, највећи број полиције је био негде на Хемлијашима ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које мислите када се догађало?

СВЕДОК О: Када се догађало ово у Зворнику, и хапшење и горе у Каменици, највећи број полиције је био ангажован војно, фалило је војске на потезу који се звао Хемлијаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је по овим исказима већине људе, 27. јули, али, мај-јуни ме интересује и јули, период пре тога, то Вас питам, шта је са полицијом? Да ли траже помоћ неку, да ли Ви знате или не? Јел им требала помоћ?

СВЕДОК О: Не знам да ли траже, мислим, вероватно је Маринко, он је вероватно звао из своје канцеларије, није на седницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нико није, кажете, дошао?

СВЕДОК О: Па, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ишао неко од њих тамо? Кажете, Јова Мијатовић је ишао често на Пале. Јел ишао неко испред полиције, испред војске?

СВЕДОК О: Не знам да ли је ишао. Ја знам да је ишао пар пута и Брано по разним питањима. Добро, није он реферисао нама шта је, али вероватно није могао завршити, чим нису дошли они. Ишао је и он, значи, ти који су били некако челници, они су чешће позивани или су тражили пријем и они су ишли. Ми нисмо обични смртници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је Брано ишао, да ли сте чули, да ли знате?

СВЕДОК О: Не знам, Брано је ипак мало, што каже, и партијски и по функцији у рату, није смео вероватно ни све да прича, али ја знам да је по функцији и председник СДС и то ишао да тражи помоћ, да тражи, јер управо ми нисмо могли да обезбедимо да то функционише, значи, ни војска, под број један, полиција, па самим тим, ни привреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има још неко? Нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок се накнадно изјаснио да је једном приликом он, волео бих да понови ко је све био једну ноћ у хотелу, када их је полиција чувала?

СВЕДОК О: Ево овако, нас су позивали да дођемо у хотел, да смо у опасности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је позивао?

СВЕДОК О: Неко из полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је тај неко, познајете ли га?

СВЕДОК О: Покушаћу се сетити и онда када сам ја дошао, већ је ту био Брано Грујић, Раде Перић, Марко Павловић, дошао сам ја. Друге нису могли контактирати, нису знали где су и једноставно је речено да ту будемо, јер се догађају неке ствари, нека возила круже, неки комби шарени Жућин, у Малом Зворнику настрадао неки доктор Видовић и тако даље, а мене конкретно је полицајац је, не могу сада да се сетим имена, био је и пре рата полицајац, он ме је обавестио, зато што је у близини мене станао, да ми је живот у опасности и да ли је неко рекао да и мене позову или је самоиницијативно, ја не знам, углавном ту ноћ смо ту ноћили. Полиција је чувала, околу залегла, гледао сам кроз прозор, са митраљезима, распоредила се као кружна одбрана. Ови нису напали, али се видело да возила круже по Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то када је била побуна?

СВЕДОК О: То је пре побуне, то је пре побуне ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре?

СВЕДОК О: Па, то је негде било близу, може да буде десетак, петнаест дана пре тога. То је то наелектрисање што је питао господин адвокат и висило је у ваздуху хоће ли бити преврат, хоће ли ти преузети власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете у истрази, касније сам сазнао да је то Жућа и његови људи, неки сав ишаран, попречен жути комби?

СВЕДОК О: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада су искочили разни наоружани, руке у вис, од Брано одузели оружје, од Маринка и тако даље, са подигнутим рукама до хотела «Дрине» дотерали и затворили?

СВЕДОК О: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то та ноћ?

СВЕДОК О: Не, не, него ово што пита господин Тужилац, то је један догађај, десет, петнаест дана пре и ту нису исти људи. Ту има неколико истих, значи, био је Брано, Раде Перих, Марко Павловић, ја, а ово када смо ухапшени тројица, значи, ја, Брано и Маринко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто сте до ујутру били?

СВЕДОК О: Па, до ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На првом спрату, у истом хотелу?

СВЕДОК О: Па, у истом хотелу, не у истој соби. Када смо добровољно дошли ту, били смештени, а сада смо принудно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то су неке две ситуације?

СВЕДОК О: Па, две ситуације, овде стража чува и доведе, а тамо кобојаги нас чувају, тада су нас полицајци чували.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте провели тада у хотелу?

СВЕДОК О: У хотелу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК О: Па, негде је то било после једанаест сати ноћу. Ја сам тада можда први пут ноћио у стану и нисам био угасио светло и тај полицајац је видео и онда је дошао и позвонио, јер после низа ноћи и дана, нисам ту никако боравио и онда ми је то рекао. Значи, од 11 сати до ујутру негде док је свануло, може бити шест, пола седам, ми смо после отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је рекао да треба сада да идете, односно да можете да идете? Ко Вам је рекао да можете да идете?

СВЕДОК О: Ујутру?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК О: Пошто је ту Брано имао информације, они су га тада уважавали, тада није био пуч против њега, од полиције, онда су рекли, Брано је отишао према општини на своје радно место, Марко Павловић је у народну одбрану, то није било далеко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али само, ко Вам каже, то нам реците, ко каже, нема више опасности, можете да идете?

СВЕДОК О: Нема ових да круже, једноставно, ајмо свако на свој посао, није било то, еј, иди, него, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То неко из полиције?

СВЕДОК О: Па, пазите, једноставно је свануло, не круже више возила. Ми смо ту били целу ноћ и сада шта да радимо. Нема више и ово се обезбеђење смањило, једноставно, закључили смо да нема више сврхе ту да будемо и свако је отишао на своју страну. Није нико специјално рекао, еј, ајмо сада ту или ту, једноставно, ја сам

само тражио, нисам имао возило да ме одвезу у фабрику и полиција ме је одвезла, један полицајац ме је одвезао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Убиство Видовића у односу на тај догађај, када је?

СВЕДОК О: Па, то је убиство Видовића је везано за ово када смо ми, ја мислим да је то тада било, када смо ишли да преноћимо, да је то нешто везано, али како, шта, не знам, али знам, ако се добро сећам, тај полицајац што ми је рекао да треба да се склоним, да ми је глава, мени и још некима у опасности, каже, знаш шта се догађа, не знам, убијен је доктор Видовић. То је био један овако угледан за ухо, грло и нос лекар, млад и онда заиста када то човек чује, онда нема друге него да каже, идем с тобом, води ме. Није ме он спроводио, него, једноставно, каже, ја сам дошао, ја сам се бојао, питање куда ме води, али, ето, испало је да је добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пошто све време тврдите да су те паравојне снаге биле ван контроле, реците ми, да ли су они од почетка доласка у Зворник били ван контроле или су били под нечијом контролом, када су дошли па су се отргли контроли?

СВЕДОК О: И ја бих баш то волео знати, али није се могло то закључити. Ја имам утисак да су они били од почетка без контроле, да само њихово понашање према свим органима, појединцима и неким институцијама, да су били ван контроле.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од почетка свог доласка у Зворник?

СВЕДОК О: Ја мислим, то је моје мишљење, да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тужилац је овде у оптужници тужио да су они били у саставу територијалне одбране. Да ли Вам је тако нешто познато?

СВЕДОК О: Не знам, то нигде нисам ни видео, ни чуо да су били формацијски сврстани негде, не знам. Ја само знам да су се понашали, као да нигде нису, они су сама сила за себе.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Такође тужи Бранка Поповића, оптуженог, у то време команданта Марка Павловића и његову одговорност заснива за нека чињења тих, како их Ви зовете, паравојних снага. Да ли Ви знате нешто о томе? Да ли је тај човек имао команду над њима?

СВЕДОК О: Обзиром да је имао више проблема него ја и други, са њима и да сам био сведок, не могу веровати да је то вешто одглумљено. Ја мислим да није, јер осећало се да су, мислим из свега се могло закључити да су угрожени животи и њему и Брани и осталима, а поготову Брани и њему и Маринку.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само још једно питање. С обзиром да тврдите да од почетка њиховог доласка су били ван контроле, то Вас је и председник већа питала, зашто нисте одмах реаговали и обавештавали да дође неко да уклони те формације које су ван контроле или је био неки разлог зашто сте то дуго трпели?

СВЕДОК О: Тешко је схватити ту ситуацију. Ми једноставно смо били препаднути, нисмо смели да писнемо. Нисмо се могли, што кажу, ни осветити шта се догађа и ја сам се у фабрику, као у љуштуру, једноставно, то ми је дошло да будем нешто користан, да радим оно што знам, јер многи људи други су се, вероватно, склањали ту. Ако неко мисли да тим људима који су били, што каже, такви какви су, да је могао да парира, ја мислим да није био нико кадар и по мени ти људи и нису били у равнотежи, мислим психички.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питања, Ви неко питање? Нико? Примедбу, нико нема, ништа? Изволите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Драган Славковић. Господине директоре, да ли Вам је познато да је била нека диверзија у месецу мају на Глиници од стране «зелених беретки»?

СВЕДОК О: У месецу мају на Глиници?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

СВЕДОК О: Било је дојављено да ће бити нешто минирано и да ће нестати струје и тако даље, међутим, искључена је била струја негде у десет сати, али није се догодила никаква експлозија. Ја сам обавестио сутрадан ове институције које је требало, да ли појачали обезбеђење, а имам у својој документацији пресретнут, како се каже, радиограм који ми је неко доставио, али предвече, да ће једна група «зелених беретки», да је кренула и да ће у Глиници извршити диверзију. Ту је била лоцирана једна јединица који су се звали «Вукови са Дрине», они су били најближи и њих сам упознао и једноставно су они само около појачали обезбеђење. Ја се не сећам да је изазвана, а да је било најављено, јесте.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам био једно вече када је била нападнута, од стране три Муслимана. Један је погинуо одмах, на лицу места, бачена је бомба.

СВЕДОК О: У ком делу, у ком делу, молим Вас?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам како се тај део зове, била је ноћ.

СВЕДОК О: Сто хектара је круг.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Велики да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сто хектара?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Погинуо одмах, један је рањен, трећи је побегао. Тог рањеног сам ја одвео после у болницу и један је, један је ваљда од тих радник Глинице, бивши радник Глинице.

СВЕДОК О: Глиница има велики круг и обезбеђење, ма колико било, ја не тврдим да то што Ви причате није тачно. Ми смо зато и тражили те објекте ван, и електропостројење, и гасне станице, шта ја знам, да се чува. Не искључујем то што сте Ви рекли, да ли је то у вези са овим што је била најава или није, не могу да имам. Чуди ме да ме није нико обавестио да је бачена, ја нисам добио ту информацију, не сећам се ни генерални директор. То је толико озбиљно да би морало бити на нашем састанку, да смо угрожени. Јесмо предузимали мере изнутра, појачано обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам био у том неком специјалном интервентном воду и ту ноћ су ме звали, нападнута је Глиница. Ми смо брзо опколили са неких више кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, какве то сада има везе са овим ратним злочинима који су стављени на терет Вама?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли се сећате да је из Глинице директор тражио три, четири машинских или електроинжењера из Дома Челопека?

СВЕДОК О: Чекајте, чекајте, генерални директор?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли генерални или неко од директора, ја не знам. Мој командант је добио.

СВЕДОК О: Ја заиста то не знам. То заиста морате рећи ко је тражио и како је тражио.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, неко је од директора или генерални, не знам, мој командант је дошао и мени, не сећам се да ли ми је дао име и презиме, не могу тачно да се сетим, давно је било, али ја сам отишао и довео четири човека, школованих, да ли по имену и презимену, не, не могу да се сетим, али знам да сам довео и он је, изашао је неки директор испред капије, са мојим командантом разговарао, тројицу је одвео, једног сам вратио. Да ли их је он после оставио или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Славковић каже да је био у јединици Пиварског, која је била под територијалном одбраном, у саставу територијалне одбране, да је Пиварским командовао Марко Павловић и да је он лично из Дома културе у Чelopeку, где су били ови затвореници, Дивичани, извео три машинска инжењера, једног електроинжењера, који су радили у Глиници и да их је одвео код свог команданта, тог Пиварског, за кога Ви причате. Јел Ви знате да су неки инжењери били затворени?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се извињавам, госпођо председавајућа, ја не знам да ли су они радили у Глиници, само знам да су.

СВЕДОК О: Пазите, ја као директор кадровског сектора, би морао знати по овој линији или генерални да ме обавести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко тражио?

СВЕДОК О: Да мени нико није предочио, а сада било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да су неки од инжењера или радника запослених из Глинице негде затворени, у мају и јуну?

СВЕДОК О: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел долазила нека родбина, жене, нешто да питају?

СВЕДОК О: Не, не, јер то се брзо разишло, после нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико од радника Глинице није заточен?

СВЕДОК О: Па, после ни телефони нису функционисали, рекао сам, оних четрнаест што је било, они су радили једно месец, можда месец и по дана и после су људи отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи овако нешто није?

СВЕДОК О: Па, не, ово ми није познато, не тврдим да није тачно, могуће да је генерални, али, пазите, Глиница је имала, ту је колегијум чинило осам, девет директора.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више питања за Вас. Имам једно за судско веће. Оно ономад што је причао адвокат Владимир Петровић, ево потпуно три идентичне изјаве, где су од А до Ш исто оно по тачкама, како се наводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо те изјаве користити, већ смо то објаснили.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја би Вас замолио, као судско веће, исто и Јавног тужиоца, да ми омогућите детектор лажи, ово је тешко кривично дело, једно од најтежих кривичних дела, ратни злочин који се ставља мени на терет. Ја знам, не би се клео у децу, да никада нисам, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ако дођу ти сведоци, па када буду изјавили.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када дођу, ако може да се то спреми унапред, зато што знам да ове изјаве што су они дали, су потпуно лажне, нема ни А од истине, не би се клео у децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо сада то, то ћемо када дође време, добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јер је врло, једноставно немам мира. Јер они када дођу, после ће бити касно, него да се омогући мени и њима, да видимо ко лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Детектор лажи?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, или полиграф, не знам како се то зове, ја никада нисам био на то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ми не користимо. Добро, хвала. Јел можда имате још неко питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда други оптужени? Нема. Имате ли Ви још нешто да кажете?

СВЕДОК О: Немам ништа више да кажем.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали трошкове за долазак данас у суд или то по оцени суда?

СВЕДОК О: Па, по оцени суда за превоз само из Зворника до Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте слободни, можете ту да изађете, па ћете сада са колегиницом кренути.

**Сведок тражи трошкове за долазак у суд, па
Суд доноси**

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.000,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

На основу чл.335. ЗКП-а, поверава се истражном судији овог суда спровођење истражне радње препознавањем од стране сведока предвиђених према подељеним обавештењима браниоцима у дане 12.06. и 05.07.2006. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, онај што је Ваш браћеник показивао нешто, али нисте ми дали да видим, да ли ја могу нешто да ургирам то на ВМА, службеним путем, да напишем везано за ову операцију. Јесте приложили ту копију?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не може он то да добије, они су му само то дали, знате, али то је класично једно одуговлачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, чекајте, ја не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сада као треба да му укажу хитну помоћ, они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мени да дате да ја видим то што је, он је имао код себе у рукама, човек. Јесте нам ископитали то, то питам само, да ја могу да имам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Немамо ми то, ја немам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате? Нисте понели? Добро, доставите Вашем браниоцу, па нека ми онда копију да ја видим ко то одбија и ако могу ја неки допис да напишем, да ја видим ко Вас одбија, ко то заказује ту операцију, односно не заказује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Судија, нисам ово разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражна радња препознавања, 12. јуна и 06. јула, 12.06. и 06.07., 12. јуна и 06. јула. То је дан уочи испитивања сведока, сада смо донели решење, у понедељак, значи.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, а зашто се то не ради на главном претресу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Препознавање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо сте, ја мислим да сте Ви ту примедбу ставили, па то је право препознавање, не препознавање ово, ово није препознавање, право препознавање.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Знам, разумео сам ја Вас, то су сведоци из Сарајева, то су сведоци из Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било који сведоци.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У колико сати?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да, али зашто се то не ради на главном претресу, то ми није јасно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да ја урадим радњу препознавања, овако, да се окрену и да погледају оптужене? А где су друга лица? Колега, праву радњу препознавања, не радимо никада на претресу. Ово је исказ сведока који се окрене и каже, знам некога или не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: 12. јуна, у колико сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обавестиће Вас истражни судија у колико сати је договорено извођење ове радње.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који је тај судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који буде из Већа за ратне злочине.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: 05. јула и 12. јуна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, за ту радњу је мало касно, после толико година, после тога, што су показиване фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само моменат, ја кажем зашто тражим одлуку већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, веће је донело одлуку, нисам ја донела одлуку, веће је донело одлуку.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја се томе противим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја рекла председник већа, него суд, веће. Веће је донело одлуку. Ту ми треба сагласност за то поверавање.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када смо имали фотографије, када се то сликало, после петнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша примедба, а сада одлука је друго. Како предлагете? Рекли сте да оно не ваља, ово не ваља, које треће предлагете, шта предлагете?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када буду долазили сведоци из Сарајева, онда ће се суочавати са окривљеним, односно на околности које нису исте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо сте то имали примедбу, колега, претходно, ја не знам шта сада овде радимо. Колега, Ви нисте, колико ја видим из предмета, Ви нисте доставили решење за трошкове? Нисте? Шта Ви кажете, принципијално? Добро. Без захтева нема пара, а ово што су колеге доставиле захтеве и донета решења, ја сам проследила и то ће ући у процедуру.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одложи за 13., 14., 15. и 16.06. 2006. године, са почетком у 9,30 часова, судница број 2.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА